

Oázis

A Magyar Schönstatt Család és Ifjúság lapja

Örömmel fordulok feléd

2019/1–4

Belső utak köre
Miért pont Ozsvári Csaba?
Örömvadászat a hétköznapiakban
Amiért érdemes szombaton felkelni

Az Olvasóhoz

Szeretettel köszöntünk mindenkit, aki közösséget érez a Schönstatt mozgalommal, lelkeséggel és újságunkkal. Amikor a szerkesztőségi munkatársakkal együtt összegyűjtöttük válságainkat arra a kérdésre, hogy milyen a mi Oázisunk, egy olyan lap képe bontakozott ki, amely messze túlmutat azon, ami az „újság” szó kapcsán szokásosan eszünkbe juthat.

A mi Oázisunk, mint a magyarországi Schönstatt mozgalom lapja, reményteli, őszinte, letisztult, hiteles, megerősítő, közösségi, családi és mindig aktuális lelki táplálék, mely a lelki növekedés és a schönstatti lelkeségi tudás forrása, ahol társakra találunk. Nekünk szól, a mi kérdéseinkre válaszol. Két lábbal áll a földön, praktikus, életközeli, Isten felé vezet. Otthonos, „világos színű”, színes, üdítő, mély és vagány, az „igen” lapja.

Élethelyzetekből indul ki, érzékel, megfigyel, alkalmaz...

Schönstatti stílusban, tabuk nélkül szól az életről, példákat mutat, Istennel való kapcsolatunkban nem kerüli meg a nehézségeket sem. Tartósan magas szín-

vonalon törekszik a lényegre összpontosítani, Tilmann atyát idézve rövid, tömör fogalmazásmóddal, az örömvadászattal, azzal, hogy az életben, az élet által keresi a választ valamennyiünk kérdéseire.

Amikor az újság hasábjain keresztül közösen megajándékozunk egymást gondolatainkkal, örömeinkkel és nehézségeinkkel, küzdelmeinkkel és reményünkkel, akkor nem feledjük, hogy mozgalmi családunk egy nagyobb család, az Egyház része, melyben tudatosan munkálkodunk sajátos karizmánk szerint, és közben figyelünk rá. Célunk az, hogy az újság is hozzájáruljon ahhoz, hogy a Háromszor Csodálatos Anyával való bensőséges kapcsolatunk által szívünk egyre jobban megnyíljon Isten felé.

Kérjük a Kedves Olvasót, hogy olvasóként, terjesztőként és íróként is támogasson minket törekvéseinkben, munkánkban, és tartson velünk lapszámról lapszámra a közös úton.

*Dancsok Tamás és Edina
főszerkesztők*

Ünnepeink

2019.

Fotó: Papp Ármin

Tartalom

Beköszöntő	3
Esszé	5
Örömvadászat	7
Életünkben	7
Kentenich atya	31
Pápara figyelünk	33
Gyermeknevelde	34
Asztalt terítész	39
Van/Nincs boruk!	41
Hírek	42
Zsinat 2019	51
Fiatalk Oázisa	53

Jelenlegi számunk házigazdája
mind a **négy Régió** volt,
köszönjük a munkájukat!

ISSN 2063-0441

OÁZIS 2019. december, XXIX. évf. 1–4. (93.) szám, a Családok a Családért Egyesület (Magyar Schönstatt Családmozgalom) lapja. Megjelenik negyedévenként. Felelős kiadó: az Egyesület elnöke, 8272 Óbudavár, Kistelek u. 2. Tel.: 06-87/655-014, info@schoenstatt.hu, www.schoenstatt.hu/oazisis

- Főszerkesztő: Dancsok Tamás és Edina
- Készítették: Andai Anikó és Zsolt, Bayer Ambrus, Bárkovics Gergő, Csabai Gábor és Márta, Csermák Kálmán és Alice, Cziganik Zsolt és Anna, Endrédi Pisti és Orsi, Eszéki Bea, Gál Laci és Szilvi, Herbert Andi és Tamás, Hodován Ilona, Kalicz Péter és Bori, Kentenich atya, Komáromi Mari, Krámlai Benedek, Lipóczki Szabolcs, Oszoli-Pap Márta, Ozsvári Imri, Palásthy Isti, Papp Benedek, Paulovics Zoli és Orsi, Pulay Eszter, Szabó Jónás, Szalai Petra és Zsolt, Szentannai Pál és Judit, Tempfli Gellért, Tilmann atya, Uzsálné dr. Pécsi Rita, Varga Dorottya Lili, Vidra Zoli és Rita, közösségünk tagjai, a fiú- és lánymozgalom tagjai és még sokan mások...
- Fotó: Baják Gábor, Gieszer Richárd és közösségünk tagjai
- Szöveget gondozta: Radnai István és Márta, Schumicky Ildikó
- Képszerkesztő: Lőw Helga • Grafika: Ozsvári Imri
- Tipográfia: Heiszer Erika és Csaba • Nyomás: cmyk Press

Az Oázis évente négyszer jelenik meg. **Éves költsége (postaköltséggel) 1500 Ft.** A költséget adományokból, illetve díjazás nélküli munkavégzés útján teremtyük elő. Kérjük, hogy **ezzel az összeggel támogassátok az Egyesület 73200134-10000434 számlaszámát!**

Kedves Családok!

Ha a családukról beszélünk, arról a helyről, ahol az öröm uralkodik, felmerül egy gyakorlati kérdés. Az örömet meg lehet zavarni, a hangulat elromolhat. Mi a teendő ilyenkor? Milyen képet alkotunk az öröm családjáról?

Szükségünk van egy világos képre! Ha az öröm elhomályosodik, természetesen azt szeretnénk, hogy visszatérjen. Lehet, hogy valami még fáj, de az öröm visszatérhet. Próbálják ki!

Például, ha valamelyik gyerekük bosszantja Önöket, akkor az öröm elszáll. Ekkor forduljon a gyerekéhez és szeresse! Egyszer csak lehet érezni, ahogy az öröm visszatér. Vagy a társam bosszant. „Ezt is rosszul csinálta, azt is rosszul tette és még hozzá milyen po-fákat vág!... Nem lehet vele beszélni! Mindig igaza van!” És az öröm elszáll. Mit teszünk? Most szeretjük őt. Kísérleljék meg: szeressenek egy olyan embert, aki barátságtalan, bosszús arcot vág! Ilyenkor mosolyogni kell – nem is lehet másképp –, s az öröm visszatér. Ha valakinek mindig igaza van, elszáll az öröm. Akkor őt szeretni kell! Nem hangosan, de ezt kell mondani: „Jóisten, ez egy kis buta, de szeretem őt!” Szeretni annyit jelent, hogy vissza tudom hozni az örömet.

Ha nagy nehézséget élünk meg a munkánk során – akkor egyszerűen szeretjük egymást. Ez azt jelenti, történhet bármi, mi egymásért vagyunk. Az öröm visszatér.

Gondot okoz a bennünket körülvevő világ. Nem tudjuk, hogyan alakul a gazdasági élet, az Egyház ügyei. De szeretjük a népünket – és az öröm visszatér. Szeretjük a gondokkal, hibákkal küszködő Egyházunkat – és az öröm visszatér. Szeretni, és az öröm visszatér! Ez a mi schönstatti utunk.

Szeretni annyit jelent, hogy vissza tudom hozni az örömet.

Itt van egy probléma: az, hogy gyakran azt akarjuk, hogy igazunk legyen, és ragaszkodunk az igazunkhoz. A szeretet azonban néha erősebb, mint az ember igaza!

Ez a következőképpen történik. Bejött a férjem, és az új, fehér padlószőnyegen végigment a cementes lábaival. Kezdődik a vita... Ezáltal a vita által nem fog eltűnni a folt a szőnyegről, de nekem igazam van! A férjem védekezik, ő úgy érzi, neki van igaza... De a kosz még mindig ott van a szőnyegen. Az öröm meg sehol, messze szállt. A megoldás: a férj nem törődik az igazával, mikor a feleség mondja neki: „Milyen piszkot csináltál!” Azt mondja: „Ne haragudj, szeretlek!” Lehet úgy is, hogy a feleség enged az igazából. Lehetőséget ad a férjének arra, hogy letisztítsa a cipőjét és közben szépeket mond neki, például: „Tetszel nekem, de az nem tetszik!” Éreztetem vele, hogy szeretem, és ezzel mozgatom a világot, a végén pedig betér az öröm! A foltot akár együtt is feltisztíthatjuk. Nem az a lényeg, hogy ki tisztítja fel, hanem az, hogy a konf-

liktushelyzetekben szeretünk, és akkor az öröm visszatér.

Gyakran vitatkozunk és harcolunk az igazsáért. Ez jó? Ha egy órán keresztül vitatkozunk egymással, akkor sem leszünk okosabbak. Ha valakit szeretek, akkor gyakran engedek. De az igazság igazság marad! A benső magatartás így néz ki: „Igazam van, de szeretlek, ezért nem harcolok most, hanem a szeretetben találkozunk egymással, és akkor megtaláljuk együtt, mi a helyes.” A feladatunk az, hogy örömet hozzunk! A módszer abban áll, hogy ha valamilyen nehézség ránehezedik a hangulatra, akkor egyszerűen szeretünk. Ez akkor is érvényes, ha magunkban vagyunk és csalódottak vagyunk. Ez velünk, magyarokkal gyakran megtörténik. „Szomorú a szívem, jaj de fáj...” S akkor szomorúak vagyunk. Az elején még tudtuk, miért szomorkodunk, de aztán elfelejtettük, és akkor már csak szomorúak vagyunk. Hogyan lehet ebből kitalálni? Szeretünk! Szomorú vagyok... (Később) Szomorú vagyok, de szeretek! És az öröm visszajön.

Nem szabad megmaradni egyedül, és magányos szomorúságba burkolózni! Oda kell fordulni a másikhoz, és mondanunk kell, hogy szeretlek! Nem a veszekedésről beszélek most, hanem arról, amikor egyszerűen mélyen szomorú vagyok. Lehet, hogy van valami, ami kiváltotta a szomorúságomat, de az igazi kiváltó ok magam vagyok.

Hogyan lehetünk úrrá a szomorúságunkon? Nem beszélünk róla, hanem szeretünk valakit. A szeretet a mi eszközünk arra, hogy visszanyerjük az örömet. Ez az öröm azonban lehet nagyon csendes is. Például azt mondom: „Örülök, hogy vagy nekem!” Hagyják a többiek harcolni! Mi, schönstattiak, nem harcolunk, hanem szeretünk! Ez természetesen a mi harci utunk is.

Ha el akarunk érni valamit, akkor megnyerjük a szíveket. De itt természetesen sérülékenyek is vagyunk. A szeretetet vissza is lehet utasítani, mint egy tárgyilagos érvet. Jó azonban tudni, általában többet lehet elérni, ha egy embert megnyerünk. Öröm ott jön létre, ahol nehéz helyzetben újra és újra szeretünk.

Nincsenek olyan élethelyzetek nálunk, amikor az öröm elvész? Hogyan reagálok erre? Ha például a TV-ben látok egy hírt, ami fáj nekem; a politikust természetesen nem ölelhetem át, de a házastársamat, aki ott van mellettem és elérhető, szeretem! Ezt kell megpróbálniuk és gyakorolniuk. És a végén tudjuk: az örömünk megmaradt, és nem is hagyjuk elvenni!

*Tilman atya,
1992. április 24.*

Örömmel fordulok feléd – örömvadászat a hétköznapiakban

Szakértőként, foglalkozásvezetőként sok helyen megfordulok az országban. Aznap éppen egy dél-magyarországi kis község iskolájába látogattam el, ahol néhány hónapja nagyon jó hangulatú órát tartottunk a harmadikosoknak. Sok nehéz sorsú gyermek tanul itt, akiket nevelőszülők nevelnek, vagy más miatt terhelt a családi hátterük.

Ahogy belépek az előtérbe a kapun, az aznapi feladatokon jár az eszem, váratlanul egy kisfiú csöpp karja kulcsol át: „Szia, Juli néni!” Bár a fiúcskának a nevét sem tudom, és inkább csak sejtem,

hogyan ismerem, mert nem emlékszem rá, mégis otthonosság, melegség tölt el. Milyen jó, hogy valaki így örül nekem! Még fel sem ocsúdok ebből a váratlan, kedves fogadtatásból, amikor nyolcadikos nagylány lép oda barátnőjével, és süteménnyel kínál. Ma van a születésnapja, és szeretné, ha én is vele ünnepelnék. Meghat a kedvessége, bearanyozza a napom.

Most is mosolygok ezen a reggelen, ahogy ezeket a sorokat írom, emléke mélyen belém vésődött. Milyen jó, hogy Isten közel jön hozzánk nap mint nap! Egy szép találkozásban, egy őszinte ölelésben, egy falat finom süteményben.

Isten örömmel fordul felénk

Milyen érdekes, hogy Isten, a mi Mennyei Atyánk egy írott könyvben, írott szavak által is szól hozzánk! Milyen érdekes, ha azt mondom, hogy amit olvasok, hallok ebből a könyvből, az Isten szava, és ha ezek szerint az igék szerint élek, boldog lesz az életem, eljutok az üdvösségre, és színről színre láthatom a mi Istenünket!

Amikor megszülettem, édesanyám hasára tettek. Sokat aludtam, de éppen azért tudtam olyan könnyen megnyugodni, mert éreztem, hogy édesanyám

szíve értem dobog. A kisbaba már az anyaméhben is hallja anyukája szívverését, ezért ez az a hang, ami a legjobban megnyugtatja, békével tölti be.

Így vagyok a mi Teremtő, Gondviselő Istenünkkel is: Ő a szívére helyezett engem, a legfontosabb, amit el akar mondani nekem, hogy **ve-led va-gyok**. Isten minden egyes szívdobbanása visszhangzik az ereimben, látom az élet ajándékában. Még akkor is, amikor sötétségben vagyok, bízhatok ebben a szünni nem akaró dobogásban és szeretetben.

Amikor kezdtem felnővekedni, egyszerű szavakkal vigasztaltak a szüleim: ha fáj a pocakom, vagy éjszaka felriadtam, ott voltak és suttoztak a fülemben, vagy egy-egy kedves dallamot énekeltek. Isten, a mi mennyei Atyánk is ilyen gyengéd szeretettel vesz körül bennünket. Isten gyengéd szavai azok a dallamok, amiket Isten dúdol számukra, ott laknak a szívünk mélyén, belénk ivódtak, a tudatalattinkban élnek. Így hangoznak: **Szeretlek téged, velem biztonságban vagy, mindig számíthatsz rám.** Ezt a benső hangot hívjuk lelkiismeretnek.

Aztán a szülők megtanítottak járni. Fogták a két kezemet, hogy egyik lábamat a másik elé tudjam helyezni... aztán elengedték a kezemet: támaszkodom a bútorokon, míg nem aztán elengedem, és egyedül teszem meg a pár lépést édesanyámtól az édesapáimig. Hiszen a szülő feladata nem az, hogy mindig az ölében tartsa a gyermekét, hanem hogy segítse abban, hogy megtanuljon egyedül járni!

Aztán különféle feladatokkal és kalandokkal megtanítottak mindenféle jóra: fára mászni, focizni, úszni, együtt játszani más gyerekekkel... Mert a szü-

lőnek nem az a feladata, hogy otthon tartsa a négy fal között az ő legféltettebb kincsét, hanem hogy kiengedje, és az megismerje a világot: hogy boldog legyen, hogy meglássa azt a száz csodát, amit ők, a szüleik építettek fáradságos munkával. Persze elkerülhetetlen, hogy ilyenkor elessek, leessek a fáról, eltörjön egy-két csontom, hogy sírjak olykor-olykor. Ezek a könnyek segítenek megérteni, mennyit is ér az élet, milyen drága is a mi boldogságunk.

Ezért olyan nagy dolog számomra, hogy Isten megtestesült Jézus Krisztusban: ez pontosan olyan, mint amikor az édesapa, aki egyébként hídépítő mérnök és éjt nappallá téve dolgozik, lefekszik legózni a gyermeke mellé...

Aztán eljött a kamaszkor. És minden a feje tetejére állt: kezdetben szülőként örültem minden szónak, amit kimondott a gyermek, ha kérdezett valamit, ha felállt, ha elkezdett járni. Most pedig nem győzzük mondogatni neki, hogy „ülj le, maradj csendben, ne kérdezz annyit, ne válaszolj annyit”... És eljön az idő, amikor elkezdd távolabbi iskolába járni, és a szívünk telve aggodalommal: mikor jön, mikor megy, elérte-e a buszt, kivel találkozik? Mert annak a sok fáradságos munkának, amit a gyermekünk nevelésébe fektetünk, hogy önálló, érett és szabad személyiség legyen belőle, az eredménye igen hamar megmutatkozik. Ilyenkor jön el az idő, hogy a hűtőre ragasztott, vagy a szoba közepére kihelyezett cetliken kommunikálunk egymással: hol vagyunk, hol találsz meg, mire számíthatsz, mi lesz, vagy mi volt. És mindig: hogy **szeretlek**, hogy **vigyázz magadra**. Egy-egy SMS, hogy tudd,

hogy hol vagyok, hogy gondolok Rád, hogy érezd, hogy mindennél fontosabb vagy nekem...

És nem véletlen az, hogy Isten szavait az ő gyermekei, az ő kamasz gyermekei írták le, ők gyűjtötték könyvbe őket: olyan ez, mint egy emlékkönyv, ami-be beragasztottuk Isten hűtőn hagyott üzeneteit! Az összes mozijegyet, ahová együtt mentünk. A múzeumi leírásokat, a közös kirándulásaink útvonalait. Mert minden fontossá válik, különösen az idő, amit együtt töltöttünk. Mert fontos a kapcsolat, fontos, hogy mindig kéznél legyen, fontos, hogy újraolvassuk, és őrizzük őket!

Isten is úgy gondolta, hogy az ő önálló, érett és szabad gyermekeinek nem csak a szívdobogását, nem csak a szívükben visszhangzó becéző szavait, nem csak a példáját hagyja rájuk... és nem csak a vacsorát hagyja a hűtőben. Hanem szavakat, leírt, papírra véselt, örökre megmaradó szavakat, szereteté-

nek jeleit adja tovább. És természetesen, hogy hol találod a vacsorát.

Itt hagyja, nekem, nekünk, hogy mindig rájuk pillanthassunk, belenéz-hessünk az Ő szeretetének mélységes kútjába.

A minap éjjel autóztam, és a rádióban Polcz Alaine és Mészöly Miklós levelezését olvasták fel: üzeneteket, levélváltásokat, apró morzsákat... és lassan kirajzolódtott egy zaklatott, rendkívüli szenvedélyességgel megélt házasság története... és könny szökött a szemembe: hogy én beleláthatok egy másik ember életébe, gondolataiba, szándékaiba és érzéseibe... egészen megrendítő élmény volt.

Ilyen számomra a Szentírás is: beleláthatok Isten irántunk érzett szenvedélyes, olykor zaklatott szeretetébe, az Ő benső életébe, gondolataiba, szándékaiba és érzéseibe.

Ha az életen át „autózva” beleolvasok vagy belehallgatok, egészen megrendítő élménnyé válik majd számomra.

Egy születés csodája

Három nagyobb gyermekünk után kilenc évvel újra babát vártunk. Rendkívül nagy öröm volt ez az időszak. Úgy éreztem, a kamaszok megszélidültek. Olyan témák kerültek elő velük (fogantatás, házasság előtt született gyerekek, nem várt terhesség), amiket nem tudtunk volna csak úgy előhozni, és beszélgetni róla.

Szeptember 12-ére volt ígérve a születés időpontja. A tanévet június végéig

még befejeztem, és úgy, ahogy reméltem, szép nyugalmas nyár várt ránk. Meglátogattuk a barátainkat Ausztriában és a keresztaipamat Erdélyben, majd augusztus közepén házigaadkaként egy csodálatos hetet Óbudaváron töltöttünk. Több ismerősünknek úgy fogalmaztam: „megkezdődik az iskola, nem lesznek otthon a nagyok, és én már csak azt fogom várni, mikor születik a testvérük.”

Szeptember 1-jén elkezdődött a tanév, ebéd után hazajöhettek a lányok, és a nagyobbiknak még a barátnője is meglátogatott minket. A délután folyamán férjem elvitte a nagyfiunkat Óbudavára, az Ifúsági Találkozóra (neki csak 3-án kezdődött az iskola, és a hétvégét ott töltötte). Már úgy búcsúztunk tőle: „érzem, hogy valami történni fog ma éjjel, majd írunk sms-t, ha megszületett!”

Mielőtt odaértek volna Óbudavára, hívtam a férjemet, ne beszélgesen senkivel, csak induljon haza, mert megint érzek valamit! Közben kókuszgolyót gyúrunk, és felhívtam a lányom barátnőjének anyukáját, hogy jöjjön el hamarabb, mert már úgy érzem, ma este be kell mennünk a kórházba: érkezik a baba. Nekiláttam ebédet főzni, gondolván, ha másnap már nélkülem lesznek, legyen mit enni itthon. Meg-megálltam egy-egy fájásnál. Eddigi gyermekeink éjjel születtek. Gondoltam, még azt megvárja ez a baba, hogy ránk esteledjen teljesen, és persze, hogy hazaérjen az édesapja, akinek a jelenlétére nagyon-nagyon számítottam a kórházban.

A lányokat már korábban felküldtem a tetőtérbe filmet nézni, rögtön mentek, érezték, hogy most elsőre hallgatni kell rám. A férjem már a hazafelé úton tartott jócskán, mikor újra hívtam: „légszi, nagyon siess, mert most volt az első egetrengető fájás, már biztos vagyok benne, hogy érkezik a baba!” Megnyugtattott: fél óra és itt lesz, de hívjak át addig is valakit! Áthívtam egy ismerős négy gyermekes anyukát az utcából. Kértem tőle, hogy csak beszélgessem velem fél órát, mert amint hazaér a férjem, indulunk a kórházba. A következő húsz perc felgyorsult eseményei alatt – mindenféle ijedtség

nélkül (mert nem volt idő megijedni) – kibújt a baba kobakja. Mivel arccal lefelé nézett az ágy felé, a barátnőm megfogta a kis fejcskáját, és érezte, hogy a kicsi megnyugtatóan szuszog. Ekkor érkezett meg a férjem, megpusztilgatott, és – ahogy szokta – kitörő örömmel fogadta az elé táruló helyzetet. Egy perc múlva megjött a mentő, amit időközben a barátnőm férje hívott. (A mentőápoló ismerős apuka az oviból, máris meg volt alapozva a jókedv.) A mentőtiszt leült mellém és lelkesen biztatott: „Itt egy nyomás és kinn a baba!” Sejtettem, hogy ez az én gondom lesz, mindenesetre egy perc, és kibukkant Salamon. Odajöttek a lányok is és csak csodálkoztunk, gyönyörködtünk és örvendeztünk.

A mentősök még megmutatták a mozdulatot, amivel a baba nyakára tekeredett köldökszínort le kell tekerni, ha legközelebb ilyen helyzetbe kerülünk. ☺ Abban a pici szobában, ahol Salamon született, nem volt elég világítás, így félhomályban maradtunk. Jó ideig ott pihegtünk, a mentősök nem sürgettek,

nem kapkodtak, rendkívül kedvesek voltak. Kicsit tanakodtak, mivel külön mentő kéne a babának és az anyukának, de végül ettől eltekintettek, és a hasamon fekve utazott Salamon a kórházig.

Sokat beszélgettünk a barátnőmmel erről a különleges születésről, micsoda hatalmas ajándékot kaptunk a Mennyei

Atyától! Ami legjobban meghat mindkettőnket, hogy pont ő volt ott, egy élet kezdetekor, az első pillanatnál ő lehetett jelen! Orsinak öt éve daganatos betegségben halt meg a férje, egyedül maradt négy kicsi gyerekükkel. Akkor a férjének utolsó pillanataig fogta a kezét, most Salamonnak az élete első percétől fogja.

Amiért érdemes szombaton felkelni

Fiatalabb koromban, még házasságunk elején szenvedélyes későn kelő voltam: bizony előfordult, hogy akár 11-ig is aludtam. Aztán a gyerekek érkezésével a korai kelés is megérkezett; de persze a vágy megmaradt: „majd újra sokáig alhatok, amikor megnőnek...” Hát megnőttek! Hétköznapiokon természetesen hajnalban kel az egész család az iskola miatt, és a vasárnapi szentmise is megéri a korai kelést – na de ott a szombat, és immár „elvannak”, amíg én 11-ig heverészek...

Ezek után könnyen belátható, hogy valami nagyon értékes kincs kellett ahhoz, hogy ezt az oly édes szombati alvást jó néhány alkalommal beáldozzam... Mi is ez, lássuk!

Az év eleje óta az Apor Vilmos Katolikus Főiskola „pécsirita-kurzusára” járok (hivatalos nevén Organikus Pedagógia) Kentenich-pedagógiát tanulni. Vagy még inkább: újratanulni, újraizlelni mindazt a schönstatti világot, amelyben évtizedek óta igyekszünk megmerítkezni minden óbudavári vagy családcsoporthoz alkalommal. Nem

gyökeresen új dolgok hangoznak el itt – legalábbis a szép számmal jelen lévő schönstatti tagok számára nem újdonság –, hanem azokat az ismert sarkalatos témákat járjuk körbe alaposan, tekintjük át részletesen, összefüggésekben és egységbe foglalva, melyek a Kentenich atyát követő utunkon eddig is előkerültek. Ugyan pedagógia a neve, de tudjuk, hogy ő nemcsak a gyerekek, hanem a felnőttek nevelésére, sőt még inkább: önnevelésére vonatkoztatta! Ezért nemcsak minden neveléssel foglalkozó (tanár, szülő) részére, hanem tulajdonképpen minden olyan ember számára erősen ajánlható, aki más emberekkel vagy önmagával kerül kapcsolatba – ebbe a kategóriába meg ugye mindnyájan beletartozunk, így vagy úgy...

A családnapi heteken gyakran hangzott el: „ez a pénteki gyereknevelés téma úgy érdekel minket, miért nincs több neveléssel foglalkozó előadás a héten?!” Hát most van, töményen, jöjjön, aki akar! Külön hab a tortán, hogy itt több idő áll rendelkezésre, mint egy 45 perces előadásban: olyan mélységbe

is bele lehet merülni, amik eddig csak a vágyainkban szerepeltek!

Nagyon szép, hogy épp az idej elmondattunk égisze alatt született meg ez a szakirányú továbbképzés, hisz Rita is nagy örömmel fordul mind a tananyag, mind hallgatói felé, és arra tanít, hogy ezt az örömet adjuk tovább a neveltjeinknek. A kurzus (értsd: lelki gyakorlat) erejét jelentősen növeli az a missziós tűz, amivel Rita az előadásait tartja – alig várom egy-egy nap végén, hogy immár a gyakorlatban alkalmazhassam a tanultakat: hol van végre egy gyerek, akit így és ilyen nagy örömmel nevelhetek?

És persze nem csak a rossz vicc valósul meg („Aki tudja, az csinálja. Aki nem – az tanítja.”), mert Rita nemcsak tanítja, de meg is valósítja a bizalompedagógiát (vizsga helyett beszélgetési lehetőség, „hiszem, hogy el fogod küldeni a kérdésekre a válaszaidat, még ha a határidő után is”), vagy azt, hogy élmények által tanulunk, nem csak a fejünkben. Például hogy a zenét nem táblára írt kottából kell tanítani, hanem a zene hallgatása és élvezete által,

abból tanulhattuk meg egy életre, hogy nekünk is behívott az órára egy zongoraművész-énekes házaspárt – aki történetesen az ő fia és menyje volt! A teremben még a kis unoka is ott csodálta a darabot a büszke nagypapa öléből – mi meg a szép családi egységüket is... Van-e olyan, aki ezt az élményt elfelejti? Vagy azt a családra nevelő mondatot, amellyel meg szokta köszönni az otthon „hátterező” férjeknek, hogy a feleségük eljöhettek arra a napra? A kurzus egyébként a váci iskola Budapestre kihelyezett új kampuszán kapott helyet: egy igényesen felújított, szép épületben, ahol a nagy előadóteremben elfér mind a csaknem hetven hallgató és a sok „csak érdeklődő” is. Hát igen, kicsit eldugott helyen van – mindenki másnak rajtam kívül... Itt szeretnék eldicsekedni azzal a külön kísérő-ajándékkal, amit számomra az Úristen egybecsomagolt az Organikus Pedagógia nagy ajándékával: ugyanis az otthonomtól pár buszmegállóra van ez a pesterzsébeti iskolaépület! Szóval mégsem kell azokon a bizonyos szombatokon olyan nagyon korán kelnem...

Visszatérés Istenhez

Azt szokták mondani, hogy az ember nem véletlenül kapja a megoldandó feladatokat, nehézségeket Istentől. Most, tíz év távlatából én már sejtem: azért kaptuk Istentől az erőpróbát, hogy visszatáljunk hitünkhez, hogy újra megerősödjön hitünk Benne.

Nem születtem klasszikus katolikus családba. Bár én és testvérem is egyházi

iskolába jártunk, ennek inkább az iskola oktatási színvonala, mint hitbéli okai voltak. Már kiskamasz voltam, amikor elkezdtem hittanra járni, amikor rendszeressé váltak a vasárnapi szentmisék a családomban. Nem kaptam tehát kicsi koromtól Isten-központú nevelést.

Amikor tíz éve az orvos kimondta: fiunknak rosszindulatú daganata van,

megfordult velünk a világ. Fel sem fogtuk, csak sodródtunk az eseményekkel. Közben cikáztak bennünk a kérdések: miért? miért velünk történik? ha már velünk, miért a fiunkkal – helyettünk? – Persze akkor még nem hallottuk meg a válaszokat.

Aztán szépen „beleszoktunk” a helyzetbe, mindig csak a következő lépésre gondoltunk: kezelés, rosszullét, láz, kezelés, műtét, kezelés, rosszullét... ezek váltakoztak napjainkban egy éven keresztül. Közösségbe nem mehetett a mi addig mindig pajtásokkal játszó fiunk, ez is kihívást jelentett. Szerencsém volt, mert épp lányommal voltam gyesen, tehát otthon tudtam lenni velük, de nehéz volt egy éven át a kemoterápiával kompatibilis programokat kitalálni.

Hogy mi tartotta bennünk a lelket? Fiunk ereje. Mindig vidám volt, és sohasem balhézott, hogy eleje van, nem csinálja tovább. Szerintem tudta, hogy ha végigcsinálja, meggyógyul. Hogy honnan tudta, nem tudom. Vagyis sejtem. És szerintem ő pontosan tudja.

A gyógyulás és a már majdnem tíz év tünetmentes időszak mellett a legnagyobb ajándéka a mi történetünknek, hogy visszatálunk, eltaláltunk Istenhez. Fiam a gyógyulását követően körülbelül egy évvel kezdett el ministrálni, volt időszak, hogy minden nap ment. Hogy mi hajtotta? Nem mi. Soha nem mondtuk neki, magától kezdett el misére járni, és természetes lett, hogy mi is eljárunk vele. Aztán már nemcsak eljártunk vele, hanem nekünk is fontossá váltak ezek az alkalmak, az Istennel való találkozások. Megtanultam imádkozni – amennyire földi létünk alatt meg lehet tanulni, hiszen a betegség elején nem tudtunk, inkább kétségbeesett könyörgéseink voltak. Nem csak megtanultam, de mindennapjaim részévé vált. „Engedjétek hozzám a gyermekeket” – ez a sokat idézett mondata Jézusnak nálunk sokszorosan értelmet nyert. Engedtük, és az ő vezetésével mi is eltaláltunk Hozzá.

Belső utak köre

Még nem volt példa arra, hogy egy hetet egyedül nyaraljak. Nem is volt rá igényem, később, ahogy születtek a gyerekek, lehetőségem sem. Most is úgy volt, hogy kettesben leszünk a férjemmel egy hétig a Balatonon. Nagyon vártam ezt a hetet, tervezgettük a programokat. Végül egy váratlan helyzet miatt, férjem mégsem tudott eljönni nyaralni. Én pedig nem szerettem volna kihagyni a pihenés lehetőségét. Döntöttem: elmegyek egyedül is.

Hosszasan álltam a könyvespolc előtt, és mohón szedegtettem le az elolvasásra váró szépirodalmi könyveket. Összekészítettem a szakmai anyagokat is, remélve, hogy a pihenés közben jól fog esni egy kis munka, no meg a határidők is megjelentek lelki szemeim előtt.

Nehéz év van mögöttem. Sok munkát vállaltam be, amiből év közben nem lehetett kiszállni. Ezek mind szellemi munkák, mellette – még ha már kevesebb elfoglaltságot is igényel – ott volt a család.

Örömmel töltöttem velük az időt, de mégis mindig „adni kell”. Most viszont egy olyan hétre volt kilátás, ahol nem kell figyelnem másokra, nem kell alkalmazkodnom senkihez, és csak magamat kell ellátni.

Elkezdődött tehát a „szabad élet”. Az első napot azért nem töltöttem tétlenül, még nem tudtam átállni a pörgésből. Tervbe vettem, hogy felkeresem a következő év nyári táborhelyszínét. Bringára pattantam, és irány Tihany! Szeretek a Balaton partján biciklizni. Megcsodálom a tájat, a nyaralókat, elképzelem, melyikben laknék szívesen, melyiknek a teraszán ücsörögnék barátokkal, melyik udvaron lennének el jól az unokák, stb.

Tihanyba komppal mentem át. Csofaldatos napsütésben gyönyörködtem a fodrozódó víztükrön. Amikor kisebbek voltak a gyerekek, ritkán engedhetük meg magunknak az ilyen utazást. Jó érzés volt, hogy – köszönhetően a sok munkának – ezt most megengedhettem magamnak. Tihanyban a szálláshelyet, mely az erdő közepén volt a Belső-tónál, nehezen találtam meg. Már majdnem feladtam, hisz sokat bolyongtam ismeretlen helyeken, szántóföldek és szőlősorok között. Ráadásul egyedül voltam, ha valami baja lesz a kerékpáromnak, nem tudtam volna megjavítani. Arról nem is beszélve, hogy ha velem történik valami, akkor nem biztos, hogy rám találnak, ráadásul a mobilom is lemerülőben volt. Végül – telefonos segítség mellett – sikerrel jártam. Ez a visszaút-

hoz nagy energiákat adott, a kompetenciaérzésemet növelte. Hálás voltam a jó Istennek, hogy velem volt, vigyázott rám. Ez a kis túra közel 100 km-es volt. Időben kevesebbre terveztem, ezt nehéz volt az elején elengednem, hogy más-ként alakul a délutánom emiatt. Estére értem csak haza.

A másnapomat pihenéssel és olvasással töltöttem. Jó volt beleolvasgatni a hozott könyvekbe, csak úgy, szabadon. Volt, amit elkezdtem olvasni, de tetszett a sokszínűség – műfaji, tartalmi – és a határtalan idő, amit olvasással tölthetek. El is határoztam, hogy másnap megpróbálom a balatoni bringakört – egy nap alatt. Férjemmel több év óta szinte minden évben körbetekerjük a Balcsit, ismertem az útvonalat, a nehézségeit. Amikor otthon említettem a családnak, ismerősöknek, hogy tervezem akár egyedül is a körbetekérést, többen féltettek tőle. Gondolom amiatt is, hogy egy éve volt balesetem bringával, itt a bringaúton. Csúnyán fejre álltam, de egy év elteltével rendbe jöttem – a baleset után el kellett telnie kis időnek, mire újra biciklire tudtam ülni –, már a félelmem is elszállt. Csak az óvatosságom maradt.

Átgondolva a másnapi utat, összekészültem, beállítottam az ébresztőt, a napfelkeltevel terveztem az indulást. Este viszont nem tudtam elaludni. Lehet, hogy a telihold volt az oka, nem tudom. Folyton az járt a fejemben, hogy képes leszek-e valóban egyedül megtenni a 210 km-t, mi lesz, ha gond lesz a bringával, vagy ismét balesetem lesz? Végül annyira foglalkoztattak ezek a dolgok, és még mindig nem tudtam elaludni, sőt kifejezetten kezdtem rosszul lenni, hogy

elengedtem a tervem, és kikapcsoltam az ébresztőt. Rábíztam a döntést a Jóistenre, ha mennem kell, akkor ébresztő nélkül is felébredek. Ettől függetlenül még sokáig nem tudtam elaludni. 4:59-kor, madárcsicsergésre ébredtem. Aggódtam, hogy kevés alvás után ekkora fizikai igénybevételbe belevágjak-e, végül döntöttem: indulok. Mindent újra átgondoltam, reggelit készítettem, csomagoltam, és hat körül indultam.

Már világos volt, kicsit fújt a szél, de felöltözve nem volt hideg. Elhatároztam, hogy óvatos leszek, ne legyen baleset. A fejemben újra és újra megszólaló aggodó mondatokra – „Egyedül mész?” – jött a válasz: „Miért, a gyermekeink is egyedül mentek, mennek erasmus keretében külföldre tanulni?!” A balatoni körutat ráadásul jól ismerem, nyáron sokan használják, ha baj lenne, előbb-utóbb rám találna valaki.

Nem tudom, ki kerekedett már napfelkeltekor a Balaton partján, de azt a látványt nehezen lehet leírni. A víz sima tükrét ahogy megsüti a napsugár, minden nyugodt, csak a madarak cserregését lehet időnként hallani. A bringaút mentén lévő nyaralók udvarába belesve még látni az előző nap játékait szétszórva, vagy a teraszon az asztalon hagyott poharakat, üvegeket, az éjszakába nyúló iszogatásnak a nyomait. Mindegyik nyaralónál más-más kimerített pillanat ad okot a fantázia szárnyalására, hogy fejben megírjuk a kis novellákat hozzá.

Így volt ez ezen a reggelen is. Már éjszaka, mikor elterveztem az utat, átgondoltam, hogy melyik szakasz az, ahol ilyen korán még nem jár senki, így azt a szakaszt a műúton tettem meg, ha netán

tényleg baj történne. Valóban senkivel, még futókkal sem találkoztam. Érdekes megfigyelni, hogyan ébred a Balaton népe. A helybéliek bringával igyekeznek a munkahelyre. A nyaraló turisták még alszanak ilyenkor. A tópart is sima és érintetlen. Keszthelyen, ahol reggeliztem, belátni a tavat hosszában, nyugatkeleti irányban.

Az északi parton gyakran fúj a szél, így volt ez a mostani túrán is. Ez időnként nehezítette a megfelelő tempóban történő haladást. Máskor jobban kedvet szokta szegni ez a körülmény, most valahogy nyugodtan viseltem. Tudtam, hogy sok van hátra az útból, nem szabad az elején negatív gondolatoknak helyet adni.

Ahogy haladtam előre, a terápia szó jutott eszembe, hogy ez az út egy terápia. Hogy most hajtom ki magamból az elmúlt év nehézségeit, feszültségeit. Lehet, hogy nehéz, de jó lesz. Éreztem. Mielőtt otthonról eljöttem, férjemmel is voltak nézeteltéréseink a munkája miatt, s bennem is volt egy kis bizonytalanság, hogy jó-e, ha most eljövök egyedül nyaralni. Indulás előtt húztam a Kentenich

kártyák közül és ez volt rajta: „Tudom, te szeretsz engem – mondja Jézus.” Ez nagyon megnyugtató, hogy minden hibám, esendőségem ellenére Isten látja az igyekezetemet. Erőt is adott, hogy ő mindig bíz bennem, ő mindig van nekem. Ez a kis kártya sokszor eszembe jutott az út során. Annyira, hogy egyszer csak elkezdtem énekelni a „Nem lesz egyedül a szívem többé, velem az én uram mindörökké, glóri alleluja” c. dalt.

Ez sokszor adott energiát, és többször felcsendült bennem. Korábban említettem, hogy eszembe jutottak és motiváltak gyermekeink, akik szintén „egyedül” vágnak neki a világnak. Ami még erőt adott a nehézségek elviselésében, az legkisebb gyermekünk újabb, közeli műtétje volt. Sok műtéten van túl, amit példamutató nyugalommal visel. Felajánlottam a nehezebb útszakaszokat érte, hogy a kegyelmi tőkébe forgassa be a Szűzanya. Így a bringaút már nem csak terápia volt, hanem átalakult lelki gyakorlattá. Amikor ez a szó tudatosult bennem, elkezdtem a rózsafüzért imádkozni. Időnként hangosan énekeltem a Magnificatot. Ezek mind-mind erőt adtak a kilométerek megtételéhez.

Paradox módon a külső sebesség mellett belül lelassítottak. Egy hosszabb, napsütéses útszakasz után hálát adtam, ha árnyékos rész következett. Kontrollálni tudtam a sebességet, nem hajtottam magam, nem a teljesítmény volt a cél, hanem az út maga. A tavalyi balesetemre visszagondolva ott az járt a gondolatomban, hogy – mivel esett az eső – minél hamarabb hazaérjek, ebédeljek, meleg vízben letusoljak. Nem az aktuális pillanatra figyeltem, hanem jóval előrébb

jártam gondolatban, hajsoltam magam. Emiatt is történt a baleset, gyors tempóban mentem rá egy aknafedlapra.

Most jó volt a belső lassítás. Megélni a pillanatot, nem a jövőt tervezni közben. Megtanított elengedni a saját belső elvárásaimat. Észrevettem, hogy ha fejben nem vagyok ott tekerés közben, akkor esetleg belemegyek egy kátyúba vagy nem veszek észre kikerülendő rossz útburkolatot. Megtanultam tehát a jelenben élni. A kísértő gondolatokat – még milyen sok kilométer van hátra, ha így haladok, éjjel érek csak haza, milyen meleg van, miért ezen a napon indultam útnak, miért fúj ennyire a szél, amikor az előrejelzés szerint ma hátszélre lehetett számítani – elengedtem, a jelenre figyeltem. Arra, hogy most milyen jól megy a tekerés, hogy „az én igám... könnyű”, hogy újra és újra felajánlhatom a nehézségeimet. A táj szépségeire, egy-egy felújított útszakasz örömére. Kis célokat

tűztem ki, ha odáig eljutok, eszem, iszom, lesz kávé. Elengedtem a teljesítménykényszert is, hogy mennyi legyen a csúcsidőm. Megengedtem a lehetőséget is magamnak, hogy feladjam. Tudtam, hol vannak azok a települések, ahol még átmehetek hajóval, komppal vagy felülhetek egy vonatra, ha nem bírnám.

Elengedés, jelenben élés, felajánlás és hálaadás. Még magamnak is feltűnt, hogy sokkal több „kis csodát” veszek észre. Például egy olyan erdős részhez érve, ahol tartottam egyedül áttekerni, egy kisebb csapat épp akkor ért oda, így

nem voltam egyedül. Vagy az a szakasz a vége felé, ami máskor már az úthibák miatt is nagyon nehéz, nemcsak a mögöttünk lévő kilométerek miatt, most az új aszfaltozásnak köszönhetően sima volt, és emiatt könnyebb volt rajta tekereni.

Ennek ellenére voltak olyan szakaszok, amikor nehéz volt, és megszokásból tekertem. Kicsit olyan ez, mint az imánk vagy a hitünk, hogy amikor nehézség van és megszokásból teszünk dolgokat, az mégis visz előre, még ha minőségben nem is olyan.

Végül nagyon fáradtan, de épségben hazaértem. Nem győztem hálát adni érte Istennek és a Szűzanyának. Lelkigyakorlatos tekerés, belső utak köre.

...amikor nehézség van és megszokásból teszünk dolgokat, az mégis visz előre...

Amikor este sorra beszéltem szeretteimmel, a fiam mondta, hogy na, majd vele és apával újra körbetekerehetem a Balcsit, úgy voltam vele, hogy nem vágyom egy ideig újra bringára ülni.

Ma, kipihenve magamat és a vízparton üldögélve már nem is tűnt olyan rémisztő ötletnek. Megerősödtem az út során. Ma úgy éreztem, hogy félmaratont is tudnék futni. Most kertmoziba készülök az írás után.

Jó ez a rekreáció! Istennek legyen hála érte! Kilépni a megszokott környezetből, egy kis időre hátra hagyni szeretteinket és önmagunkkal lenni, hisz sokszor mi magunk fogjuk a legszigorúbban magunkat. Engedjük meg ezt magunknak időnként, s ha jól figyelünk, nem leszünk egyedül!

A Mennyei Atya kezében

Életünkben csodáljuk Isten időzítését. Minden a legjobbkor történik velünk, még a legrosszabb dolgok is.

Először vágyat ébresztett a szívünkben, hogy kutassunk egy kicsit Kentenich atyánál és Tilmann atyánál, hogyan gondolkodtak ők a korszóba tett áldozatokról. Majd ebből tartottunk egy kis előadást, amelyből született egy kis írás. Örültünk, hogy kész, de mielőtt elfelejthettük volna, Jézus meghívott bennünket, hogy most váltsuk is életre.

Hja, de könnyű megírni egy előadást, és hajh de nehéz életre váltani! Pedig Isten, a mi szerető Atyánk, pontosan ezt kéri tőlünk.

Először is meghívott bennünket (háromszor, három házaspáron keresztül!) Margaritha nővér egyik gyógyító lelkigyakorlatára.

Sajnos elég kicsi a fülünk, így csak nagy sokára hallottuk meg a Szentlélek hangját: Ezt nektek készítem! Végül igent mondtunk. Oké, elmegyünk, de nem tudjuk, minek.

Öt hónap múlva már többet értünk. Férjemnél gyomorrákot diagnosztizáltak. Próbálták a gyomrát eltávolítani, de a műtőorvos úgy ítélte meg, hogy ez sajnos már nem segít. A környező szerveket már annyira beszótte a rák, hogy nem lehet azt maradéktalanul eltávolítani. Így kemoterápiát javasoltak,

és a rák összehúzódása után műtétet és utána további kemoterápiát.

Három város onkológiai központjába látogattunk el, de sehol nem éreztük azt, hogy lelki békével tudnánk igent mondani a kezelésre. Az orvosi vélemények elkeserítőek voltak, depressziót, kétségbeesést okoztak, és kétségeket ébresztettek bennünk. Egyedül Isten jóságába, irgalmába és gyógyító hatalmába tudtunk belekapaszkodni, ami teljes lelki békét adott.

Otthonunkba ekkor költözött be a halál témája. Életünk részévé vált. Kimondtuk, hogy mindenről egészen nyíltan akarunk beszélni, családjunkban nincsenek tabutémák. Ebben sokat segített nekünk az előtünk járó, hasonló nehézségeket már átélt családok példája.

Közben egy barátunk segítségével eljutottunk Margaritha nővér – a tervezettnél korábbi – lelkigyakorlatára. Isten és a Szűzanya különleges ajándékként éltük ezt meg. Válaszokat kaptunk a bennünket feszítő kérdésekre, erőt és útmutatást a későbbi döntéseinkhez, régi terheinket letehetjük, és házassági kapcsolatunk új szintet kapott. Ráadásul a Szentlélek Isten életünkre áradását is megélhettük, amelynek hatását a mai napig élvezzük. Férjem a lelkigyakorlat során jobban lett, és a gyógyulás útjára lépett.

Mindennap hálátelt szívvel ébredünk, hogy ma még itt lehetünk egymásnak.

A lelkigyakorlat után rengeteg SMS-t, e-mailt, telefont, személyes találkozást kaptunk, amelyben mindannyian imáitok és különféle áldozatok felajánlásáról biztosítottak bennünket. Méltatlannak és meg nem érdemeltnek éreztük ezeket, és csak sírtunk, ha ilyen hírt kaptunk. Isten megmutatta nekünk ezzel, hogy a schönstatti vagy baráti szeretethálón keresztül milyen erő, szeretet és gazdagság árad felénk. Igyekszünk visszajuttatni ebből felétek a felajánlott szenvedések és imák által. Megéltük, hogy nagyon-nagyon gazdagok vagyunk, amit alapítónknak, Kentenich atyának, tanítónknak Tilmann atyának és NEKTEK szívből köszönünk.

Férjem betegsége által Isten időt ajándékozott számunkra.

Időt egymás számára, gyerekeink számára és minden látogató számára. Hiszen az addig oly fontos, sürgős és halaszthatatlan munkák elvesztették jelentőségüket. A napi 2-4 rózsafüzér elimádkozása, a napi szentmise, a Szentírás olvasása és az állapotbeli kötelességünk teljesítése lett életünk középpontja.

Mindennap hálátelt szívvel ébredünk, hogy ma még itt lehetünk egymásnak. Hálásak vagyunk minden házastársi ölelésért, a nyári balatoni fürdőzésért, a Mátrában tett családi kirándulásért, a színes őszi levelekért, a közös szentmiseért, mert nem tudjuk, nem épp ez lesz-e az utolsó.

A nyár óta férjem állapota sokat romlott. Nagy fájdalommal küzd. Nem tudunk mást tenni, mint imádkozni, és a kegyelmi tőkébe tenni nehézségeinket. De Szűzanyánk nagyon gyengéd és jóságos, mert mindig küld egy kis vigaszt-

lást, egy orvost, egy telefont, egy SMS-t, egy jó tanácsot.

Például amikor háziorvosunk négy-szeres adagban írta fel az egyik orvosságot, Isten másnap küldött egy érdeklődő telefont, az illető épp orvos volt, és így kiderült a tévedés, még mielőtt nagy baj lett volna.

Azóta is, ha elkeseredünk, elbizonytalanodunk, ha kérdések vagy kétségek merülnek fel bennünk, Isten mindig válaszol. Válaszol embereken, prédikációkon, tanúságtételeken, olvasmányokon, a Szentíráson keresztül. Érdekes megtapasztalásunk, hogy mindig csak a következő lépést mutatja meg nekünk. Nem látjuk az egész utat, csak a most éppen megoldandó problémát. Mindig küld egy embert hozzánk, aki segít.

Ugyanakkor természetesen megéljük az itt maradás és az elköltözés fájdalmát is. Ilyenkor összeölelkezünk és sírunk. Beszélgetünk és sírunk egymás közt és gyermekeinkkel. Az inszkripcióba kapaszkodunk, hogy Isten sokkal jobban tudja, mire van szükségünk az üdvösségünk eléréséhez. Ebben hiszünk. Mert a rák el tudja venni az egészségünket és földi életünket, de nem tudja elvenni a hitünket és a lelki békénket.

A Mennysorság közelebb van

Beszélgetés a MenTA kör tagjaival

Tudtam, hallottam róluk, de a személyes találkozás az más. A kisugárzás és az élet, amely ezeket az asszonyokat eltölti, áthatóbb a fájdalomnál és a nehézségeknél. Jellek őket, akiknek a jelenléte és élete reményt és erőt ad mindenkinek. A MenTA kör tagjaival beszélgettem, akiknek már a nevéük is beszédes – MenTA, MTA, Mater Ter Admirabilis, Háromszor Csodálatos Anya.

Ági: 12 éve maradtam özvegyen, 3 leányunkkal, akik azóta felnőttek.

Imri: Férjem, Csaba 10 éve hunyt el, 5 gyermekünk van, a legkisebb van még otthon, 19 éves.

Vali: 7 éve halt meg János, 6 gyerekkel maradtunk itt, és ment el ő oda.

Rozi: Pétert 2013. október 2-án, Szent Örzőangyalok napján vitték a Mennysorságba. 5 gyermekünk van, és tanuljuk az utat, kapcsolatot vele és egymással ebben az életállapotban.

Ildi: a Shönstatt mozgalomhoz körülbelül 25 éve tartozunk már, 4 gyermekünk van, Pécsen élünk, március 15-én lesz 5 éve, hogy férjemet elvesztettem, és ő az égi hazába költözött. Azóta is az ad erőt, hogy érzem, nap mint nap figyel ránk és velünk van. Segít bennünket, és érzem az Isten kegyelmét. Ez nagyon jó érzés és erőt adó.

Kezdjük az elején, e közösségnek a kiinduló pontján, hogyan is alakult? Milyen ötlettől, kegyelemtől vezérelve indult el a MenTA közösség?

Rozi: Nem sokkal Péter elmenetele után bennem elég korán megfogalmazódott, hogy nagyon jó lenne összefogni, tudva, hogy már vannak, akik ezen az úton járnak. Aztán jött a háritás, hogy nem, én nem ezt az állapotot akarom élni, nem akarok özvegy lenni. Akkor nagyon friss volt még az egész. És elkezdődött bennem egy út. Aztán ahogy az idő gyógyította és gyógyítja azóta is a sebeket, egyszer eljutottam egy olyan pontra, amikor már érdeklődtem a nővérnél, hogy van-e ilyen tapasztalat Németországban, bárhol. Megígérte, hogy nagyon szívesen támogat minket. Ő ugyan nem vezet ilyen csoportot, de van egy nővér Németországban, aki özvegyekkel való találkozásokat vezet, így vannak tapasztalatok. Ezen felbuzdulva szólítottam meg azokat, akik a schönstatti úton együtt jártak kedves párjukkal. Most már más dimenzióban járjuk ezt az utat együtt, és nem akarunk ettől az úttól eltérni.

Mikor volt az első találkozó?

Rozi: 2016 tavaszán.

És akkor elhívtad őket Óbudavárra.

Rozi: Igen, mivel Gertrúd Mária nővér a támpontunk. Megígérte, hogy azokon a hétvégéken, amikor valamelyik szövetségi évfolyammal együtt van, ránk is szán időt. Így alakult ki, hogy a nővér velünk

is van, de kicsit magunk is vagyunk. Mind a kettő nagyon-nagyon kell.

Hogy reagáltak Rozi hívására? Bennetek is volt tartózkodás, esetleg talán háritás, hogy „Ez nem az én utam”, aztán valahogy mégis csak csatlakoztatok a közösséghez? Vagy egyből azt mondtátok, „Ez jó ötlet, gyérünk!”?

Imri: Az én helyzetem egy kicsit különbözik a többiekétől, mert én szorosabb közösségben vagyok Rozival és még egy özvegytárssal, Rozi felvetése így hamar eljutott hozzánk. Örültünk a hívásnak, mert éreztük, hogy özvegy élethelyzetünk olyan, amit ott tudunk igazán elrendezni magunkban, ott tudjuk a gondjainkat megosztani, erőt meríteni, ahol hasonló helyzetben lévők vannak.

Vali: Amikor először összejöttetek, én nem tudtam elmenni, mert helyzetünkől fakadóan sok feladatunk van, és egyszerűen nem fért bele. Most is néha előfordul, hogy így jár egyikünk-másikunk. Előtte egy gyászfeldolgozó csoportba jártam osztól tavaszig, és azt gondoltam, hogy nem is biztos, hogy kell ez nekem. Amikor a fejem fölött összecsaptak a hullámok, és örültem, hogy minden feladatot körülbelül el tudok végezni, akkor azt gondoltam, hogy még egy ilyen rendszeres kör már nem fog beleférni az életembe. És akkor a következőre eljöttem, ami viszont egy fantasztikus élmény volt. Egy olyan őszinte, tiszta légkör, egy olyan egymásra figyelés, sorstársi közösség volt itt, ahol őszintén lehetett beszélni, mert mindenki értette, miről beszélek. Nagyon érdekes helyzet, hogy körülbelül egykorúak vagyunk, a házasságunk körülbelül egykorú, a gyerekeink körülbelül egykorúak,

és majdhogynem egyszerre kerültünk Schönstattba. Pár év különbséggel érkezett mindenki Óbudavárra, és maradtunk itt, és volt a szívügyünk Schöntatt, és mindannyian azért dolgoztunk. Tehát volt egy nagyon komoly alapunk és elköteleződésünk. Ez hihetetlen volt.

Aztán 4 évvel János halála után úgy éreztem, hogy mindenki elvárja tőlem, hogy jól legyek, és ne beszéljek róla, meg ne bőgjek, és oldjam meg a gondjaimat. Nem akar erről tudni általában a világ, hogy mi hogy vagyunk. Itt ebben a körben beszélhettem, és kiderült, hogy mindenkinek körülbelül ugyanazok a nehézségei. Mert pl. a gyerekeink iszonyú sokat szenvednek ettől a helyzettől. Egy erős, okos, bölcs apa, akire lehet számítani, akire fel lehet nézni, az egyik pillanatról a másikra, vagy egyik hónapról a másikra, nincs többé. Talán az volt nekem a legnagyobb ajándék, hogy a mai napig tudjuk egymást erősíteni abban, hogy az én gyerekeim is megküzdöttek ezt a harcot, és neki már sikerült. Mindenki megéli, megküzd az életet, és nagyon szépen talpra állnak.

Ági: Nekem jókor jött a megszólítás, mert korábban nem tudtam erről más-sal beszélni. Eltelt sok év, és aztán már meg tudtam szólalni és azóta is – úgy gondolom – haza járunk. Nyaranta itt vagyok egy hétig, és minden alkalommal ez olyan élmény, mint amikor az ember lent-ről, a part felől feljön a magaslatra, maga mögött hagyja azt, ami kitölti a minden-napjait, és valami más légkörben van együtt a sorstársakkal is, meg az Úristennel is. Jó lenne itt maradni, de vissza kell menni a min-dennapokba. Ez itt hihetetlen erőforrás. Lehet, hogy túl erős a párhuzam, de nekem mindig a Tábor-hegy jut eszembe, hogy itt Óbudaváron olyan „jó itt Veled lenni, Uram”, meg együtt lenni is jó. Azon túl, hogy itt kisírjuk magunkat, elmondjuk, hogy ki hol tart, mint tart, együtt tudunk örülni, hálát adni sok mindenért, és aztán megyünk vissza. Ez kitart nagyjából a következő alkalomig. Ha meg nem, akkor próbálunk segítséget találni, aztán várjuk, hogy újra találkozzunk.

A gyerekek észreveszik a hatást, amit egy ilyen MenTA-közösség okoz?

Rozi: Ezt így nem tudom, de örülnek, hogy tartozunk valahova. Eddig is tartoztunk, mert általában a helyi közösség, plébániai közösség is ott van, de – én legalábbis azt tapasztalom, hogy – örülnek, hogy tartozunk egy hasonló életállapotban lévő körbe, ami a szívünk

vágyával összeér, és reméljük, hogy vala-hol ebből ők is kapnak. Ez nem igazán mérhető, de biztos vagyok benne, hogy ez jó. Ez már valahol a léta-postolkodás, a legszűkebb körben, a gyerekeink felé.

Örülnek, aggódnak is értünk mindig. Abszolút másfajta figyelem, amit tőlük kapunk, hordoznak és aggódnak természetesen. De örülnek.

Ági: Azt is értékelik, ha kicsi lépésekben előrébb jutunk. Én kapok olyan dicséreteket, hogy „Jól van, anya, lazulsz”. Számukra is megnyugtató az, hogy ha látják rajtunk, hogy gyógyulunk. Akkor nekik is könnyebb.

Ha konkrétan nézünk egy alkalmat, van-e például közös ima, beszélgetés, vagy inkább tanítás? Milyen elemei vannak?

Rozi: Minden van ezekből. Általában egy évben kétszer tudunk találkozni – mindenkinek van sok egyéb saját elkötelezettsége, csoportja. Egy találkozás általában egy hétvége, péntektől vasárnapig. Előtte, ahogy Schönstattban tanultuk, az érzékelés kapcsolatát próbáljuk felvenni. E-mailben beszélgetünk, hogy kivel mi volt mostanában, ki mire keres választ, és akkor ezt én egy kis csokorban összefoglalva a nővérek elküldöm. Ő meg jó anyaként próbál ehhez táplálékot keresni Kentenich atyánál, és a legjobb az, hogy mindig azt találja meg, ami nekünk éppen kell. Szokott lenni nálunk is megérkező kör: ki, hogyan, honnan, milyen életállapotból, miből érkezett.

...mindenki elvárja tőlem, hogy jól legyek, és ne beszéljek róla, megne bögjek, és oldjam meg a gondjaimat.

Vali: Ilyenkor mindig itt van a nővér, hogy érzékeljen bennünket. Fontos neki, hogy jelen legyen ilyenkor.

Rozi: Aztán, hogy hogyan alakul egy összejövetel...? Mi nagyon rugalmasak vagyunk, alkalmazkodunk ahhoz, ahogy a nővér időt tud velünk tölteni. Ez az egyik fő csapás, illetve, hogy mikor szeretnénk a kápolnába menni, mikor szeretnénk ki-menni az emlékfához kedves társainkat kicsit körülszeretgetni, takarítani, szépítgetni a környezetet, együtt imádkozni, virágot ültetni, énekelni. Mindenképpen mindig örülünk, hogy együtt kimehe-tünk, mozoghatunk, sétálunk a szép környezetben. A szentmise egy külön ajándék. Van nekünk egy alapanyagokban és ötletekben gazdag Imrink meg Ágink, akik fantasztikusak, és így valamilyen kézműveskedős formát mindig találunk, keresünk magunknak.

Ezt hazaviszitek, vagy az oltárra teszitek?

Rozi: Attól függ, miről van szó. A háziszentélybe vagy az emlékfához kerül.

Ági: És igyekszünk egymást is kényeztetni, mindenki hoz valami figyelmességet. Kis gondoskodás, édesség, hogy kellemes legyen együtt lenni másképpen is.

Rozi: Ez azért is fontos, mert nekünk ezt a formát is meg kell találni. Én nem tudok akárkivel elborozgatni, ellazulni. És ebben az életállapotban is élhető ez. Mi miért ne koccintsunk, miért ne sü-tizzünk egy kicsit? Ide diéta, oda egészségügyi szempont. Igen, szabad élvezni az életet ebben az életállapotban is.

A közös alkalmaknak általában egyik lényeges tulajdonsága, hogy erősítjük egymást. Konkrétumok nélkül, de azért mégis

valamit felvillantva az olvasónak, mi az, amiben leginkább szükségetek van megerősítésre, illetve hogyan történik ez az egymás által, a nővér által vagy éppen a Szűzanya által történő megerősítés?

Vali: Ma például nagy élmény volt nekünk az Atya-tanulmány. Mindig van Atya-tanulmány, amit a nővér hoz nekünk, hogy Kentenich atyától közvetlenül kapjunk erősítést. Az egyik, ami most kapásból eszembe jutott, az a betlehemi istálló. Nagyon sok a feladatunk – mint mondtam –, sokszor összezsap-nak a fejünk felett a hullámok. Mi marad el? Hát a rend, a tisztaság – a házimunka.

És akkor kiírjuk az ajtóra, hogy „betlehemi istálló a mi otthonunk”, és in-nentől kezdve nincs az a kényszer, hogy ott rendbe kell tenni bármit is. A légkör a fontos, hogy ott imádkhatjuk Őt.

Ági: Nincs egyforma válasz. A görceink így is oldódnak, nagyon sokféleképpen.

Ildi: Szerintem az is nagyon nagy ajándék, hogy ismertük egymás házastársát és nem kell állandóan magyarázkod-nunk, hogy „tudod...”, és hogy vele mi történt, mi az, ami fáj, hanem ránézünk egymásra, és tudjuk, hogy mit gondol a másik. Ez egy nagyon szép ajándék, ami tulajdonképpen sorsközösség. Hogy ezt a Szűzanya hogy rendezte, hogy egy-szerűen vagyunk egymás számára, erő-sítjük egymást, és a férjeink is valahol összefoghatnak és együtt lehetnek. És amikor nehéz helyzetben vagyunk, akkor egymás férjéhez is szoktunk szólni, így együtt kérjük az ő közbenjárását is. Számomra otthon, a háziszentély egy nagyon fontos állomás, én ott rendszeresen, minden nap jövet-menet letérdelek, és úgy megyek el, hogy kérem Isten ál-

dását, a Szűzanya áldását, és ez nagyon megerősítő a mindennapokban.

A férjeddal a beszélgetés – érzed, hogy közel van. Az ő jelenléte, az ő öröksége, az ő szava benned hogyan visszhangzik?

Ildi: Nagyon különleges dolog, hogy a háziszentély mellett ott van az ő A4-es nagyságú mosolygós, színes képe. Nem fekete szegélyű, hanem piros, hogy ne az az érzésem legyen, hogy „Jaj!”, hanem, hogy itt van, jelen van. Amikor Istenhez fordulok, akkor őt mindig magamhoz ölelem. Volt egy olyan időszak – az ölelés mindig nagyon hiányzik –, amikor nagyon fájdalmasan éltem meg ezt a hiányt. Így kezdtem utána odafordulni a képéhez. Nem csak akkor beszélek vele, amikor a képet átölelem. Számtalanszor észrevesszük, a gyerekeink is, hogy olyan szavakat ejtünk ki, olyan gondolatokat, amiket István mondott. Mintha ő üzenne, vagy mintha ő mondaná. Én is csodálkozom, hogy „Hát ez hogy jött a számra?” Hogy számára ez mennyire fontos volt. Ezek megmagyarázhatatlan dolgok, és azt hiszem, hogy így tudunk erőt kapni, hogy érezzük, hogy az a világ valahol közelebb van hozzánk.

Hitünk szerint ők is a közösségünkbe tartoznak, nem kerültek teljesen tudatunkon és látóhatárunkon kívül, így méltán bízhatunk abban, hogy valahogy, valamilyen titokzatos módon a velük való kapcsolatot fenn tudjuk tartani. Kinek mi a tapasztalata?

Vali: Ez nem is titokzatos, ez szinte természetes. Természetes, hogy kapcsolatban

vagyunk velük. Amikor meghalt János, azt utólag egy kegyelmi állapotnak élem meg, mert minden dologban segített. Hirtelen halt meg, az egyik pillanatról a másikra tűnt el. Volt olyan például, hogy a vállalkozását intézve nem tudtam, hogy egy szerződést hol keressek, fogalmam nem volt, mit hol tart. És nem kellett fél órát, tíz percet – mint magam után – keresgélni a holmikát. Odanyúltam, ott volt. Ilyen szinten vezetett minden pillanatban. Most is sokszor kérem. Ha útra kelek, mindig Szent Mihály ima és János. Perlekedni is szoktam vele, mert néha azért történnek kemény dolgok, és jó lenne, ha ott lenne mellettem, vagy ott ülne az asztalnál. Jó lenne a fizikai jelenléte.

Van-e olyan tapasztalat, hogy a Jóistennel együtt, egy áldozásnál, egy mély ima-élménynél világosodik meg valami, amit az ember úgy gondol, hogy a hitét, a reményét és az elkötelezettségét emelheti? Valami, ami nem szüntetheti meg a jelen állapotot, de mégis vigasz.

Rozi: Nekem a legcsodálatosabb, ami-ben érzem Péterrel a közösséget a Jóistennen keresztül, amikor az Oltáriszentség előtt térdelek a szentségimádásban. Érzem és tudom, hogy ő néz a másik oldalról. Ugyanazt imádja, Akit én erről az oldalról. Itt vagyunk a legszorosabban együtt, és ez óriási ajándék. Azt gondolom, ez a szeretet-kapcsolatunknak, az érzelmeimnek is megerősítése, nem csak a tudatomnak. Ő ott él, mégis egyek vagyunk. A Jóistenért és Ővele együtt vagyunk az Oltáriszentség előtt. Ez egy döbbenet. Hatalmas erőforrás. Tilmann atya mondta régen, hogy egy házaspár soha nincs olyan közel egymáshoz, mint

amikor együtt vesz részt a szentáldozásban. Amikor még együtt voltunk, igyekeztünk ezt megélni, és egymás kezét fogva próbáltuk ezt egy kicsit ízlelgetni. De ez a mostani megtapasztalás, ez most is megdöbbenet, micsoda nagy ajándék.

Ildi: Vigasztalást akkor kapok, amikor szentáldozás után az Oltáriszentséggel átitatva letérdelek, egy mellékoltárhoz elvonulok, és kijönnek a könnyeim, átdadom a hétköznapi minden nehézségét, amit egyedül kellett megvívnom. Ott kapok erőt a továbbiakra. Akkor megint egy hétig nagyon erős vagyok. Utána megint teljes gyengeség és átadás. Nehéz, de mégis különleges dolog ez. Valamikor még üzenetet is érzek magamban. A Szűzanya által, vagy a család által, ez a nehézségben erőt ad.

Rozi: Nagyon fontos nekünk, és anynyira jó az, hogy mi itt az élet része vagyunk, a schönstatti élet része is, és a fizikai állapotból fakadóan, mindig csapódunk valahová, nem érezzük azt, hogy ki lennénk szakadva, mert ugyanúgy ott vannak a gyerekek, ott vagytok ti, házaspárok is. Ugyanúgy az élet része vagyunk, és egymásra mosolygunk vagy beszélünk – kapcsolatban vagyunk. Ez fantasztikus. Nem vagyunk útszélre állítva.

Ildi: Hálások vagyunk Rozinak, hogy kitalálta a Szűzanya égi segítségével ezt a MenTA kört. És olyan jó, hogy a nővér mellénk állt és támogat bennünket, segít és egyenget a lelkipavezetésben!

Az interjút készítette: Dancsok Tamás

Miért pont Ozsvári Csaba?

A Jóisten akaratából sok nagyszerű és szentéletű schönstatti társunk emlékét ápolhatjuk. Gazdagok vagyunk ebből a szempontból. Csupa nagyszerű, élet közeli, elkötelezett ember, aki megküzdött a maga harcát, és odaajánlotta az életét, amelyet Istentől kapott, a Szűzanyának. Fontos, hogy ebből az élénk élt kincsestárból merítsünk. Ehhez nagyszerű segítség az óbudaári emlékoszlop az egy-egy mondattal,

amely jellemzi, felvillantja elhunytjaink személyiségét, eszményét, üzenetét.

A most szentté avatott Newman bíboros mondta: manapság a keresztények élete az egyetlen Biblia, amit az emberek olvasnak. Tartsuk életben, emlékezzünk szeretteink, példaképeink életművére!

A boldoggá avatásra való kijelölés viszont Isten privilégiuma. Nem mindenkit avatnak boldoggá, szentté, aki arra méltó és érdemes.

...az Egyház tanítása és törvényei megismerhetők és megélhetőek, és Schönstatt lelkisége bevált...

Ez nem kitüntetés, hanem különleges feladat, küldetés. A kiemelés a sorból nem rangsorolást jelent. Nem az illető személynek van rá szüksége, hanem nekünk, a földi, úton levő, küzdő Egyháznak. A boldoggá avatás lelkipásztori eszköz.

Időről időre Isten kijelöl az Egyház által olyan személyeket, akiknek az életével üzeni szeretne valamit.

Nagy lehetőség számunkra, hogy külső megkeresések indítására úgy értelmezhetjük Ozsvári Csaba Óbudaváron, a szentély mellett hirtelen bekövetkezett halálát, mint Isten figyelemfelhívó, kijelölő gesztusát. Több személy is megkeresett bennünket Csaba temetése, majd későbbi kiállítása után, hogy a Schönstatt kezdeményezhetné a boldoggá avatási eljárást az egész Egyház javára. A vizsgálat és a Csaba életére való visszatekintés során gyönyörűen kirajzolódik több mély üzenet és útmutatás a XXI. századi laikus, családos emberek és papi személyek számára is. Csaba életének és életművének nemcsak a közösségünk, hanem szélesebb körben, az egész Egyház számára van mondanivalója.

Csaba hiteles képviselője, „követe” Schönstatt lelkiségének is. Nagy ajándék az, hogy közösségünk tagja az a családapa, akire az Egyház nyilvánosságra felfigyelt, hogy boldoggá avatásának lehetősége felmerül. Aki órála olvas, érdeklődik, egyben Schönstattról is tudomást szerez. Csaba élete figyelemfelhívás arra, hogy az Egyház tanítása és törvényei megismerhetők és megélhetőek, és Schönstatt lelkisége bevált, alkalmas segítség a hétköznapi életszentség megvalósítására. Csaba egy a schönstatti

családapák és férjek közül, akik ezen az úton igyekeztek a mennyi haza felé. Egy azok közül, akik szeretetszövetséget kötöttek, otthon háziszentélyt létesítettek, törekedtek a kegyelmi tőke gyarapítására családjuk és Egyházuk szolgálatára. Csaba bemutatása a nyilvánosság előtt felemeli a többiek életáldozatát is.

A nemzetközi Schönstattból is érkeztek komoly megerősítő jelzések: Luis Jose Cora atya, aki Costa Ricában és még két dél-amerikai országban dolgozik, kért Csabáról anyagokat. Képét kitette az ottani Schönstatt központba, azok közé a személyek közé, akik laikusként, házasságban élve lehetnek példaképek az életszentség útján. Csaba ötvösművész volt, és ez lehetővé teszi, hogy az életén, papírra vetett gondolatain, a vele készült riportokon kívül az alkotásai is tükrözzék Isten iránti szenvedélyes elkötelezettségét és egyházhűségét. A művészvilágban szinte egyedülálló az alázata, a hitelessége, amellyel az élete és a munkái egységet képeznek. Ő a művészet világában is iránymutató.

A szentek nem azt várják tőlünk, hogy megtapsoljuk, hanem hogy kövessük őket.

A szentek, boldogok példája, üzenete akkor is hat, ha személyesen nem ismertük őket. Ha azt mondod: „Én nem ismertem Csabát”, akkor buzdítunk, hogy ismerd meg, olvass róla, nézd meg az alkotásait, hallgasd meg a vele készült interjúkat. Istenhez és a Schönstatthoz vezet közelebb téged.

Természetesen az is lehet, hogy nem érint meg különösebben az ő üzenete. Egyedül Isten kimeríthetetlen gazdagsága az, amely ellenállhatatlanul rokonszenves. Van, akit Assisi Szent Ferenc,

van, akit Loyolai Szent Ignác ragad meg. Egy-egy ember, még ha szent életet élt is, csak ember a maga töredékességében.

Viszont az esélyt a kapcsolatfelvétellel mindenki megadhatja Csabának. Ha Isten szándéka az, hogy Csabát eszközül használja a mi lelki fejlődésünkben, akkor meg fogja mutatni ezt nekünk, ha nyitottak vagyunk rá.

*Török Péter és Orsi,
az Ozsvári bizottság
schönstatti delegáltjai*

A Szentlélek ott fúj, ahol akar

Csaba halálának, ill. mennyországba való átlépésének 10. évfordulója alkalmából szerveződött a hűség zarándoklata. Mivel ez alatt a tíz év alatt Csabával kapcsolatban elsődlegesen ez az érték kristályosodott ki, ez lett a zarándoklat mottója: hűség az Egyházhoz, a házastárshoz, a hazához, hűség a hivatáshoz mint ahhoz a tervhez, amit rólam Isten elgondolt.

Engem nagyon erősen megszólított ez a mottó, és nagyon hálás vagyok a családomnak, hogy lehetővé tette számomra a részvételt. Szeretek egyedül lenni, egyedül gyalogolni, persze másokkal együtt is, de a lelki elmélyüléshez csendre van szükségem. Ezért azzal az elhatározással indultam el, hogy az első szakaszon mindenképpen szeretnék csöndben haladni, hogy kicsit rendezgessem a gondolataimat, és mindent és mindenkit, amit és akit magammal

vittem, Isten szent kezébe helyezzek. Ez azonban nem sokáig sikerült, mert mellém lépett egyik zarándok társam, akit régóta ismerek, de régóta nem találkoztunk, és beszélgetni kezdtünk. Nem utasítottam el a közeledését, igyekeztem úgy fogadni, mint az Atya üze-

netét. Kentenich atya arra tanít, hogy a körülmények által, a körülöttünk lévők által is szólhat hozzánk Isten. Mivel számomra könnyebb egyedül lenni Istennel, mint közösségben, arra gondoltam, hogy a zárandoklat során helyet akarok adni a közelebbi találkozásoknak is, melyre a hosszú közös gyaloglás lehetőséget nyújt. Próbáltam úgy felfogni az egészet, hogy helye van a magánynak és helye van az együttlétnek, helye a csendes és helye a közös imádságnak, és ezt nem feltétlenül én szabályozom, hanem igyekszem nyitott lenni nemcsak Istennel, hanem a társaim számára is, és elfogadni azt, ami adódik. Bár szívem szerint az egész utat csendes imádságban tettem volna meg.

Visszatekintve arra a pár csodálatos napra, szeretnék hálát adni elsősorban az Úristennek, aki mindig megtalálja a módját annak, hogy megérintsen akkor is, amikor számomra ez szinte elképzelhetetlen. Megérintsen éppen ott, ahol nagyon fáj, és az érintése gyó-

gyítson. Hálás vagyok mindazoknak, akik lehetővé tették számomra és zárandoktársaim számára, hogy ne kelljen az úton „földi dolgokkal” törődnünk, mert olyan alaposan megszervezték azt, hogy mindig élelemhez jussunk (útközben is gyakran terített asztallal vártak a megállóhelyeinken), gondoskodtak lelki táplálékról és szállásról, vezetésről, hogy ne tévesszük el az utat. Köszönöm a találkozásokat, a beszélgetéseket, a közös imádságokat és a magány lehetőségét.

Óbudavár és Zugliger az én életemnek, illetve a mi életünknek két nagyon fontos színhelye, Csaba pedig nagyon fontos személy az életünkben. Köszönöm a hűségedet, Csaba! Köszönöm, hogy tanítasz minket, és kérlek, hogy könyörögj értünk! Könyörögj azért, hogy mindig hűségesek tudjunk lenni a házastársunkhoz, az Egyházunkhoz, a hazánkhoz, és ahhoz a hivatáshoz, melyet az Atya nekünk szánt!

Schumickyné Könyves Tóth Ildikó

Kortyérzet, habtartósság

Megbeszéltük, és a schönstatti szabadság jegyében nem vállaltuk. Ezt udvariasan, de határozottan meg is mondtuk. Kis szünet ... és ott látjuk magunkat az egyik nyári családnapi előadói asztalkájának a túloldalán.

Az ajándék, amit kaptunk a hétért és a fent átugrottakért, minden képzeletünket felülmúlta. Most ezt is át-

ugorjuk, pedig együtt vannak benne a hét résztvevői, a Jóisten és a Szűzanya, előadótársaink és a házigazdák, a bátorító baráti házaspárok, akik még otthon meglátogattak minket, gyerekeink, valamint a szüleink, akik együtt imádkoztak a hétért.

Ezek után még hab a ... sörön, amit egy óbudavári hétvégén kaptunk hozzá. A gesztusnak is nagyon örültünk, meg

hogy sok hónappal előre beírhattuk a naptárunkba. Mint idén először előadók, azt hittük, hogy hagyomány ez az előadói *lelki wellness* hétvége, majd megtudtuk, hogy hagyomány ... lesz.

Azt nem tudjuk, hogy a sörkóstolás is a hagyomány része marad-e, de a címben szereplő kifejezéseket itt ízlelgethettük ... és nemcsak a kifejezéseket. Ez valami olyan élmény volt, amit az aratásban többen kiemeltek, sőt még az a résztvevő is lelkesülten emlegette, aki pedig a miénknél sokkal sűrösebb országból jött: Gertrud Maria nővér! Meghatottan vettük észre, hogy most ő kifejezetten értünk robogott ide, hogy (szintén meghatottan) hallgathassuk előadásában a hálás köszönetet tőle, és hogy Mária örül nekünk! Hogy az „Örömmel fordulok feléd”-et – amit nyáron oly sokfelől próbáltunk körüljárni – most a Szűzanya mondja nekünk!

Bár a program címe „lelki” wellness volt, mégis, ahogy a Schönstattban szinte minden, ez is az egész emberről, így a testünkről is szólt. Ennek ékes jele a „kortyérzet” és a „habtartósság” megtapasztalása, a természet csodaszép színeinek és simogatásának az átélése, és emellett mindaz, amit Kentenich atyától a pihenésről hallhattunk. Nekünk pont régi kérdésünk volt, hogy hogyan pihenjünk. Hogy ilyenkor teljesen elengedjük, elengedhetjük-e magunkat, vagy azt azért mégse. És tapasztalat is, hogy a pihenés nem feltétlenül pihentető, még ha nagyon ellazulunk is. Ezzel szemben Mózes sáskosarát mutatta a nővér az előadásában. Akkor pihenünk, ha visszatálunk ide, ami a saját középpontunkat jelenti. Az igazán pihentető pihenésben visszatál-

lok ide, ahol a helyem van. Itt jó belelegezni mindent, ami erősít, és kielegezni a félelmeinket, és mindent, ami zavar, ami nyugtalanságot okoz. Ez egyben feladat is: megtalálni, hogy hol van az én közepem, sáskosaram; hol van a mi sáskosarunk. Itt aztán alaposabban, akár az életünk szintjén is érdemes körülnézni: mit szeretnénk megköszönni, illetve mit szeretnénk megbocsátani. És ide tartozik még egy átgondolandó kérdés: hol tapasztaltam Mária közelségét, és mit szeretnék őrá bízni.

A program menetén visszafelé haladva elérünk a csúcshoz, az indító szentegimádáshoz. A kápolnában gyűltünk mindenekelőtt össze, ahol csend volt, és Krisztus maga. Velünk.

Mi csak éppen belekortyoltunk, és már meg is kaptuk a kortyélményt, ami nagyon vonzó. A hab és a tapasztalat meg tartós.

Alig tíz éve fordulok örömmel feléd

I gencsak meglepödtünk, amikor megláttuk, milyen héten leszünk házigazdák. Erre a tematikus hétre azok jelentkezését vártuk, akik házasságuk első tíz évében járnak. Mivel mi is éppen csak túl vagyunk az első X-en, kíváncsián vártuk, kiket fűj össze a Szentlélek erre a napsütéses meleg augusztusi hétre.

A Jóisten igen különleges ajándékként éltük meg, hogy több résztvevő házaspárral még gyerekként együtt játszottunk Óbudaváron, fiatalembereként együtt bandáztunk. Mintha tegnap lett volna, most meg már kisgyerekekkel a lábunk körül, családotul jövünk össze és veszünk részt családnapon. A Szűzanya nemcsak magához vonzotta, hanem ott is tartotta az ifjú szívüket!

A Szűzanya csodálatosan elrendezte, hogy a 20-25 éves házaspárok – bár sok nagy gyermekük is van, egy-egy 1-2 éves babát is nevelnek, így ők is nap mint nap bőrükön érzik a kisgyerekes élet örömei mellett annak kihívásait is.

Az előadásokban sok apró praktikát kaptunk, amivel örömtelibbé tehetjük hétköznapjainkat is. Elgondolkodtunk rajta, hogy kiért és miért használódunk el nap nap után... Inkább vessük bele magunkat az örömteli elhasználódásba! A fáradt kisbabás napokban is fontos, hogy ne hagyjuk a robotpilótát bekapcsolni! Sokunk közös törekvéssé vált, hogy a pillanatban éljünk, és kiszűrjük a mellékzörejeket. Még egy „igazi” esküvőnek is szemtanúi lehettünk, ami először nagy nevetésbe, majd nagy elmélyülésbe torkollott – elmondtuk egymásnak újra az esküvőn tett ígéretünket!

A vacsora után a sok kisgyereknek a nap fénypontja az esti ima volt, sok-sok hangszerrel, énekléssel, táncolással, örömkereséssel.

Hála a szép jelmondatnak, nagyon örömteli légkör uralkodott végig, az esti beszélgetéseken pedig mindenki megajándékozta a csapatot őszinteségével.

Az előadásokat és egymás személyes történeteit továbbfűzve esténként remek hangulatban folytattunk mély beszélgetéseket. Nagyon gazdag volt a hétvégi aratás, melyből csak egy gondolatot szeretnénk kiemelni, miszerint a családi asztalnál lévő jó hangulat, az asztal jó légkörének megteremtése a kisgyermekes szülők számára különösen motiváló gondolat.

Bartal Orsi és Gergő

Örömmel nevelés¹

G onduljunk önmagunkra: Nálunk honnan ered sokszor az ügybuzgó sürgés-forgás? A teljesítményeink miért mind kifelé irányulnak?

Nemde nagyrészt onnan, hogy úgy tudjuk – és ezt a közvélemény is támogatja –, hogy saját jellemünk és mások lelkének formálásában lényeges eredmény nem várható, ezért átváltunk az ügybuzgó sürgés-forgásra, más területeken való egyéb teljesítmények és mindig újabb eredmények hajszolására? Ezt látjuk a puritánoknál és más emberek gyerekeinél is. Összefüggést látunk a kapitalizmussal: mennyire komolyan keresik ott a sikereket a teljesítmények alapján; majd később – a hatékony siker-éhség miatt – már teljesítmények nélkül akarják a sikereket. Nemde így van ez ma is? Nemde siker az ismérve a helyesnek és az egészségesnek? Nem érzik, mennyire fontos lenne, hogy egy kicsit átállítsuk magunkat itt, ezen a területen?

Nem kell-e a teljesítmény és a siker utáni törekvésünket visszafordítani, és a saját, illetve mások lelkének átistenítésére és erkölccsel való áthatására koncentrálni, ha igaz az, amit tegnap este mondtunk: Aki ma segíteni akar a világ legyőzésében, az Istentől és erkölctől átjárt ember kell, hogy legyen.

De ha elrabolom az emberektől a teljesítmény feletti örömet; ha a köve-

telményeket túl magasra srófolom, ha mindig újra korholom az embert, akkor a teljesítményre való mélyreható törekvése ki fog siklani egy másik irányba. Biztosan állíthatom, hogy ebben az esetben a saját lélek és más lelkek karakterformálásának lendülete egyre jobban el fog lanyhulni.

Tudják, hogy hova akarok kilyukadni? Igen nagy jelentősége van azon fáradozásunknak, hogy örömet plántáljunk a tevékenységünkbe, hogy örömmel neveljünk mindenhol, ahol erre csak lehetőségünk van!

Engedtesse meg most gyorsan levonni a tanulságot az áldás és a menekülés e kettős áramlatából. Azt kell mondanom: Ahol mélyreható módon ápolják az örömet, és erre nevelnek, ott várható, hogy megvan a minőségi munkavégzés és a teljesítmény biztosítéka. Nemde ez a helyzet: ahol örömmel eveznek, ott a munkavégzéshez hozzákapcsolódik az a gondolat is: végezzünk minőségi munkát! De vizsgálják meg, mennyiben támasztja ezt alá a tapasztalat!

Azt is mondhatjuk, hogy az orvoslásban az öröm elismert gyógyító szer: Ha az öröm szárnyakat ad a léleknek, megszűnik a lélek és a szervekre ható erős nyomás. Igen, minden bizonnyal mondhatjuk, megérné a fáradságot, hogy az örömmel nevelést mint gyógyító tényezőt,

¹ Részlet: J. Kentenich (1934): Vollkommene Lebensfreude; Priesterexerzitien. Dritter Vortrag: II. WERT UND WESEN DER FREUDE, Vallendar-Schönstatt 1984, 476 S. Nr.: 1934\1008lf03; Fordítás: Soós dr. Dezső Zsuzsanna

szélesebb körök számára is hozzáférhetővé tegyük. Nemde saját tapasztalatból is ismerjük ezt? Ha nagy öröm van bennünk, akkor ez az egészségi állapotunknak egészen különösen jól tesz.

És végül: Az örömteli alapbeállítottság kulcs az emberek szívéhez. Egy ilyen embernek a zsebében van a szívek kulcsa. Egy ilyen ember olyan, mint egy élő varázspálca, aki mások lelkében mély titokzatos (öröm)forrást fakaszt, nemcsak a lényével, hanem a szava, a beszéde és a cselekedetei által is.

Az öröm hiánya pedig, a szomorú ember – csak nagyon nehezen képes minőségi munkát végezni. Mily erősen akadályozza a szomorúság, ha hosszabb ideig tart, a gyógyulási folyamatot! És a szomorú ember az átmeneti befolyását is elveszíti embertársaira.

Hallgassanak meg néhány példát az elmondottak illusztrálására:

Zucchi³ atyáról mesélik, hogy lelkipásztori tevékenységének egyik fontos feladatát abban látta, hogy a rábízottakat örömmel nevelje. Egy nap az atyát

egy beteg szerzetesnőhöz hívták, hogy előkészítse a halálra. De a nővér meggyógyult. Évek múlva ez a nővér ismét halálos ágyán feküdt, és eljött hozzá ismét Zucchi atya. A nővér megismerte, és ezt mondta: *Főtisztelendő Úr, amit Ön nekem évekkkel ezelőtt mondott: hogy minden örömet az Úrban keressék, nagyon nagy fordulatot hozott a hivatásomban. És meg kell mondanom Önnek, hogy habár nem lettem szent, az örömben és az örömből való élet egészen nagy átalakulást hozott...*

Néhány év óta gyakrabban fordulok meg Dél-Németországban. Az ottani lelkigyakorlatos ház igazgatója eredeti ember. Ugyanazokat a tréfáit meséli egész évben. Például hogy egyszer levelet kapott egy asszonytól, melyben ez állt: *„Főtisztelendő Úr, Ön annyira csúnya!”* – és a következő mondat: *„De ha mosolyog, akkor gyönyörű szép férfi!”*

Az örömmel való nevelés ezért kell, hogy jelentős helyet foglaljon el a teljes nevelés rendszerében.

Vizsgálják meg, hogy átütő volt-e a bizonyítás. Igaz-e, hogy az öröm, az öröm-ösztön az emberi természet egyik ős-ösztöne? Itt és ott a hatások, az áldás és az átok nagyon mélyrehatóak. Ha követték a gondolatmeneteimet és időt szakítanak az elmélyülésre, nem lesz nehéz, hogy sok kudarcot, sok betegséget a saját életükben és a lelkipásztorkodásban az öröm-hiányra, az öröm-nevelés hiányára vezessenek vissza. Ezért a jelmondat:

Neveld magadat és másokat egyre inkább az örömmel!

A keresztény öröm a szív békéje

„Legyünk az öröm és a béke emberei és ne engedjük, hogy érdekek foglyaivá váljunk.”

Az öröm a keresztény ember lélegzete, az igazi béke adta öröm nem csal meg, miként a mai kultúra kínálata, mely ezernyi dolgot talál ki, hogy szórakoztasson bennünket, hogy végeérhetetlen életöröm darabkákkal lásson el. Ferenc pápa beszélt a keresztény ember egyik megkülönböztető jegyéről, ami az öröm, minden próbatétel és nehézség ellenére.

Az öröm a keresztény ember lélegzete

A pápa a Márk evangélium szövegéből indult ki, mely a gazdag ifjú történetét mondja el. Az ifjúnak nagy vagyona volt, ezért nem tudott lemondani saját érdekeiről. Ferenc pápa ennek kapcsán jegyezte meg, hogy az igazi keresztény nem lehet sötét (ábrázatú) vagy szomorú. Az öröm emberét az jellemzi, hogy a béke és a vigasztalás embere. A nem örömteli keresztény nem jó keresztény – vélekedett a pápa. A keresztény ember lélegzete, kifejezési módja az öröm. Nem az az öröm, amit adnak-vesznek, de az sem, amit erőből teremtenek meg, mert az öröm a Szentlélek gyümölcse. Aki megörvendeztetni az ember szívét, maga a Szentlélek.

Az öröm első lépése a béke

Az erős szikla, amire a keresztény öröm épül, az emlékezet – mutatott rá a pápa.

Nem feledhetjük el, amit az Úr tett velünk, amikor egy új életre újjáteremtett minket. Másfelől annak a reményét sem feledhetjük, ami ránk vár. Az emlékezet és a reménység teszi lehetővé, hogy a keresztény ember örömben éljen, tudva, hogy ennek az örömnak első lépése a béke. Az öröm nem nevetéssel teli élet. Az öröm nem szórakoztat. Mást művel. A keresztény öröm a béke – hangsúlyozta Ferenc pápa. A béke a gyökerekben rejlik, a szív békéje, amit egyedül csak az Isten adhat meg nekünk. Nem könnyű megőrizni ezt az örömet.

Életöröm darabkák kultúrája

A kortárs mai világ sajnos megelégszik a nem örömteli kultúrával – folytatta a pápa. Ebben a kultúrában egy sereg dolgot kitalálnak, hogy elszórakoztassanak bennünket megannyi életöröm darabkával, melyek igazából nem elégítik ki a vágyainkat. Az örömet ugyanis nem lehet boltban venni, mert az a Szentlélek ajándéka, ami tovább él még a zavar és a próbatétel pillanataiban is. Van jóféle nyugtalanság és van, ami nem jó. Ez utóbbi mindenfelé biztonságot keres, hogy örömet találjon bárhol. Az evangéliumi gazdag ifjú attól félt, hogy ha elhagyja mindenét, nem marad boldog. Az öröm és a megvigasztalódás a mi keresztény lélegzetünk – zárta homíliáját Ferenc pápa.

Forrás: Vatican News, 2018. május 28.

² P. Niccolò Zucchi SJ, (1586–1670) olasz jezsuita, fizikus, csillagász, töle van az ún. *Kis szentelési ima* is.

A kihallás művészete

Nem elég passzívan meghallgatni valakit. Azt is ki kell hallanom a beszédéből, hogy a lelke mit akar mondani. Lányoknál³ ez rendkívül fontos. Ne feledkezzenek meg róla, hogy egy igazi nő sohasem tudja kifejezni és formába önteni azt, amit bensőleg átél... Ezért mindjárt az elején nagy gondban van: „Mondtam valamit, de nem fejezi ki azt, amit mondani akarok. Amint beszélni kezdek, mindjárt érzem, hogy ez már megint nem az.” (...) Egy lány női lélek, egy mélyen érző női lélek egyszerűen képtelen kifejezni belső rezdüléseit, lelke mozgásait. Mert amint megpróbálja szavakba önteni, rögtön érzi, hogy megint nem az. Ez nem fejezi ki azt, amit akarok. Mi segíthet itt? Nem a beszélő kifejezőképességének javulása, hanem a hallgató lassan növekvő tudata, mellyel megérzi, hogy mit akarok mondani: *ez a lelkek kiáradásának, egymásba ömlésének titka*. Ezért nem kell nyugtalanodni, hanem szilárdan kitartani az alapelv mellett: megpróbálok egyszerűen nyitott maradni. Ha valakinek a lelket már többször feltártam, akkor ő már

sokkal jobban megérti, hogy mi van bennem, akkor is, ha nem tudom magamat jól kifejezni. Eleinte azonban ez nagy fájdalmat jelent. A megnyílás nagy fel szabadulásából ugyanis nem élek át semmit a fájdalom miatt: hogy ez nem fejezi ki azt, amit mondani akarok. Ez teljesen normális. – És aztán eljön a pillanat, amikor a két lélek egészséges módon kiárad és egymásba ömlik. És akkor gyakran azt éljük át, hogy ha mi ketten együtt vagyunk, a belső gátlásaink fellazulnak és feloldódnak. Nyilvánvaló, hogy ezt az ajándékot csak egy időre kapjuk meg. És ez is jó dolog. Kellenek olyan időszakok is, amikor a lélek úgy érzi, hogy nem értik meg, jöllehet megértik. Ha ez nem így lenne, akkor a lélek hosszú távon elveszítené a mélységet. Ha pedig ez a mély megértés nem jön magától, akkor a jó vezető ezt kiimádkozza. Már volt sok ilyen eset. De vigyázat, ezekhez a dolgokhoz nem szabad durva kézzel nyúlni! Ez különös, de fontos világ. Ennek ismerete nélkül kontárok maradunk a nevelésben. Miben áll a kihallás művészete? Most valami megfoghatóbbat, mérhetőbbet

akarok mondani. Ki kell hallanom *a jót* abból, amit a másik tesz vagy mond. És ez nagyon fontos. A jó „magot” (a személyiség jó magját) kell mindig kihallani. Tegyük fel, hogy valaki elmondja nekem, hogy ő mennyire büszke, indulatos, hogy mekkora erővel érvényesíti az akaratát, hogy semmi sem tudja megnyerni a tetszését. Milyen jó magot tudok ebben az ösztönben felfedezni a kihallás művészetével? A személyiség erőteljes növekedését. Ezt el is ismerhetem, de nem mindig, mert visszafelé süllhet el. Megkívánja éppen a bizalom-pedagógia, melynek személy szerint fanatikus híve vagyok, hogy néha erős fájdalmat is okozzak. Ez lényeges. Ahol nincs (meg ez a bizalom), ott az egész (nevelés) csak játék. Tehát a nevelés során mindig ki kell hallanom a jót a másik lelkéből.

A háttérben ott kell állnia a hitnek: mindezzel az objektív világot keressük. Vagyis a tetteinket, viselkedésünket egy objektív mércéhez: Isten ránk vonatkozó tervéhez igazítjuk. Erre azonban képtelenek vagyunk, ha nem válunk

önzetlenné egészen az ujjunk hegyéig. Önzetlenség nélkül nem lehet jó nevelő az ember. Legalábbis törekednünk kell az önzetlenségre. Ha csak magam körül keringek és olyan igényeim vannak, amilyeneknek nem kellene lenniük, akkor vége a nevelésnek...

Tehát a jót kihallani. De nem kell ezt mindig kimondani, különben puhányokat nevelünk. Például itt van egy pimasz fiatal. Nyugodtan tudatosíthatjuk magunkban, hogy a pimaszság mögött az ifjú lélek azon törekvése áll, hogy kicsit erősebbé váljon. Most kell azonban jönnie a hosszan elnyújtott „de”-nek: de mégiscsak fáradoznom kellene azon, hogy a szélsőségeségeit lenyesegessem. Vegyük észre, hogy ily módon tudnak megragadni minden nemes lelkű embert. Ezt azonban nem foghatjuk fel rossz értelemben. A másik megragadásának a személyiségemből kell erednie. Ezért szoktuk azt mondani, hogy nem „ember-idomárok” leszünk.

Úgy is mondhatjuk – de általában nem akarjuk ezt tenni – „Most meglátjuk, hogy ki az úr a házban!” Ha ezt túl gyakran mondják, sohasem lesznek úrrá. Akkor összepakolhatnak, mert a létrenddel szálltak szembe. Akkor minden szavuk ellentmondást ébreszt. És nem jó, ha a fiatalban egy érzelemtől fűtött szenvedély beindul... Tehát ne mondják ki túl könnyen: „Most megmutatom neked, hogy ki az úr a házban!” Itt vagy ott néha helyénvaló lehet, de általában mégis inkább a másik módszert kell hangsúlyoznunk: vagyis az odahallgatás és a kihallás művészetét. Minden (lelki) tendenciából, folyamatból ki kell hallanunk és ki kell emelnünk a jót, de

³ Tartsuk szem előtt, hogy Kentenich atya ebben az előadássorozatában elsősorban a lány-nevelésről beszél tanárnők számára. Habár az itt kiemelt területeken sok esetben a női természet a férfivel szemben jelentős többlettel rendelkezik, mégis sok minden a férfire is hasonlóképpen vonatkozik. Nemde a férfi érzései néha még kimondhatatlanabbak, mint a nőé?

a másik oldalnak, (a szélsőségek lenyesésének) is hangot kell adnunk.

Vagy nézzünk egy másik hasonló dolgot: a kamaszkori túlzott érzékenységet. Egy egészséges lány mindig érzékeny. Ennek az a lélektani alapja, hogy bizonytalan önmagában. Mivel többféle „én” is mozgolódik benne, bizonytalan, és támasz után tapogatózik. Szeretné a születésben levő énjét kicsit felruházni. A születés-átalakulás kínja általában mindenkit elkísér a sírig. És mindig újra ismétlődik. De a serdülőkorban különösen is erős, mert ekkor kell megtalálnunk a középpontunkat. A nevelőnek egyrészt nagy megértéssel kell lennie, amit azonban kifelé nem kell mindig kimondani és mutatni. Ez nem lenne okos dolog. Bensőleg azonban meg kell értenünk, hogy ez a fokozott érzékenység egészséges és normális dolog, mely azt jelzi, hogy a személyiség kialakulóban van.

A fiatal érzékenységgel védekezik az igazságtalanság ellen. És gyakran igazságtalanságnak érzékeli személyisége központjának megérintését. Mi a teendők ebben az esetben? Elnézzük neki? Csak ne túl könnyen! Néha, egyszer-egyszer igen, de inkább beszélgetni érdemes vele, és kiemelni, hogy ez és ez jó benne, – ahogy az előbb mondtam: ez a személyiség alakulóban levő központjának ösztönös védekezése. Miben áll itt az elnyújtott „de”? A túlzásra, a fonák érzékenységre, a túlzott érzékenykedésre való rámutatásban: „Nyugodj meg, senki sem akar bántani!” Először mindig elismerjük a jót, majd utána meghúzzuk a határokat. (...) A lélek rezdüléseit figyelve az Istentől származó mozgások mögött magával Istennel találkozhatunk.

„Ethos und Ideal”,

1933, előadássorozat tanárnők számára

Kedves Barátaink!

Akit már megérintett Kantenich atya karizmája: *hogyan tud az élet megelevenedni bennem, és általam a környezetemben és a rám bízottakban* –, annak ajánljuk ezt az egy éves kurzust. Garantáltan változni fog, aki részt vesz rajta! A Kantenich atya szemüvegével való látás átalakít.

Mindenki számára nyitott a képzés! Vendéghallgatóként, jóval kisebb költséggel azoknak is, akiknek nincs a bejelentkezéshez szükséges végzettsége.

Mindössze 11 szombat! Hisszük, hogy a Szűzanya kínálja fel ezt a lehetőséget, éljünk vele, amíg lehet!

Szeretettel várunk Benneteket!
Uzsalyné Pécsi Rita

ORGANIKUS PEDAGÓGIA

SZAKIRÁNYÚ TOVÁBBKÉPZÉS

Csak itt tanulható!

„Kulcs a neveléshez”

KATOLIKUS FŐISKOLA

Egy felekezeti, keresztény értékrendű, érzelmi intelligenciára alapozó
(de világnézeti szempontból ún. semleges környezetben is hatékony)
pedagógiai szemléletmód

Képzési idő és forma: 2 félév, levelező, felnőttképzés

A jelentkezés feltétele: pedagógiai, bölcsészeti, orvosi és egészségtudományi vagy hitéleti képzési területek valamelyikén legalább alapképzésben szerzett diploma (aki nem rendelkezik ilyen végzettséggel, az vendéghallgatóként vehet részt)

Az oktatás helyszíne: Apor Vilmos Katolikus Főiskola

1201 Budapest, Török Flóris utca 227–229.

A képzés önköltsége: 120 000 Ft/félév

Jelentkezési határidő: 2020. január 13.

A képzésről és a jelentkezésről bővebben: <http://avkf.hu/index.php/kepzesek/szakiranyu-tovabbkepzes/organikus-pedagogia-szakiranyu-tovabbkepzesi-szak/>

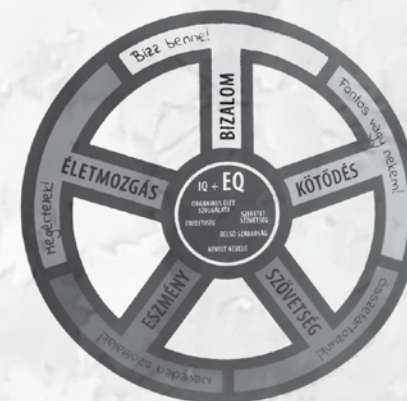
Szakvezető: Uzsalyné Pécsi Rita, PhD

neveléskutató, az AVKF docense

pecsi.rita@avkf.hu

Miért organikus?

A természetben tapasztalható élet növekedését tekinti mintának. Minden eljárásában ezt az éleveséget, az egész személyiség kiteljesedését szolgálja. Érzékelés-kapcsolatot tart a legfontosabb életfolyamatokkal, és ezekből kiindulva a szerves növekedést támogatja. Nem sürget, nem kényszerít, hanem a keretekkel és a vezetéssel is a belülről fakadó, saját tempójú kibontakozást gondozza.

Miért hatékony?

- korszerű, de nem korhoz ragadt;
- profetikus és zseniálisan egyszerű;
- tapasztalatokon nyugszik ÉS a legmodernebb kutatások eredményét ötvözi;
- szóhoz jutnak a nagy nevelők, a szentek és a Lélek egyaránt;
- szemléletmódot nyújt, az újkori élet új problémáira válaszol;
- az emberben lévő eredeti személyiséget formálja ki;
- világnézettől függetlenül eredményes, ugyanakkor mélyen keresztény gyökerű;
- hosszú távú nevelési célokat valósít meg, mégis *itt és most* elérhető eszköztárat kínál.

Hogyan hasznosítható ez a tudás?

- alapidiplomától függően bármely életkorú gyermekek, fiatalok, felnőttek intézményrendszeren belüli, illetve azon kívül történő oktatása-nevelése során;
- az érzelmi intelligenciát alkalmazó, az egész fejlődési folyamatot átfigyó szakmai koncepciók kidolgozására;
- az organikus pedagógiai előadásokra épülő szemináriumok szervezésére, vezetésére;
- mentorálásra, a tartalmak lebontására a hétköznapi élet helyzeteire, tantestületben, iskolában, óvodában, szülői körben;
- rátermettség és elhivatottság esetén — megbízással — organikus pedagógiai előadások megtartására.

Kinek ajánljuk? Mindazoknak, akik szeretnék...

- a rájuk bízottak érzelmi intelligenciáját fejleszteni;
- J. Kentenich pedagógiai rendszerét — egy keresztény szellemiségű nevelést — a gyakorlatban alkalmazni;
- a személyiséget az életkorral járó belső mozgásokra támaszkodva fejleszteni;
- a művészeti hatásmechanizmusokat a személyiség és a közösség fejlesztésében alkalmazni;
- szakmai programok, tananyagok és eljárások organikus szemléletű, érzelmi intelligencia központú továbbfejlesztését a saját szakterületükön mentorálni.

A képzés keretfélében, februárban indul megfelelő számú jelentkezés esetén, és az oktatás csak szombati napokat érint, félévenként 5-6 alkalommal.

Szeretettel várjuk jelentkezését a képzésre, és kérjük, hogy kollégáinak, barátainak is szöljön erről a különleges lehetőségről.

TEREMTSÜNK OÁZISOKAT!

Alakítsuk át a magyar pedagógiai közgondolkodást a családjainkban és az intézményeinkben!

December a konyhában

Oh, azok a karácsonyi előtti hetek, napok... A szemek megtelnek csillogással, az arcok mosollyal, a szívek pedig várakozással. A konyhák pedig még több étellel: készülnek a mézeskalácsok, apró süti, habcsókok a találkozókra, ahová sokszor egy kis ajándékkal is készülünk, mint például a következő ételekkel.

A klasszikus karácsonyi gasztroajándék, amivel nem lehet mellőzni.

Az olajban eltett sajt olyan nagyszerű ajándék, aminek biztos, hogy mindenki örül. Egyszerű, de különleges sajtokat is választhatunk. Sokan szeretik a juh-, és kecskesajtokat, amelyeket felkockázva, fűszerekkel együtt egy szép üvegbe pakolva, pillanatok alatt elkészíthetünk.

ROZMARINGOS, KAKUKKFÜVES

KECSKESAJT

15 dkg lágyabb kecskesajt, 1 ág friss rozmarin, 2 ág friss kakukkfű, 2 kis gerezd fokhagyma, 8-10 szem színes bors, kb. 1,5 dl olívaolaj, 1 db 2 decis befőttesüveg.

LILAHAGYMÁS, OLAJBOGYÓS JUHSAJT

15 dkg kemény juhsajt, 2 kisebb lilahagyma, 1 kis gerezd fokhagyma, 10 szem

magozott, töltetlen olajbogyó, 1 kávéskanál morzsolt bazsalikom, 1 késhegynyi őrölt feketebors, 1 dl olívaolaj, 0,5 dl vörösborecet, 1 db 2 decis befőttesüveg.

A család számára pedig — ha finom falatokon gondolkodunk az együtt elköltött ebédekre, vacsorákra —, ezt ajánljuk: kezdhethük a közös ünnepi étkezést egy karakteres, dús ízű téli levessel!

ROZMARINGOS, KÖRTÉS

ZELLERKRÉMLEVES

Jó kis leves megrögzött zellerkedvelőknek. Kezdő próbálkozás zellerellenzőknek. Haladó zellergyűlölőknek. Leves zellerutálat ellen. Önmagában a zeller talán valóban kissé durva, túl vad, robusztus ízű, de ha ellensúlyozzuk valamivel és lágyítjuk egy picit, akkor csodákat lehet vele művelni.

20 dkg zeller (kb. fél közepes gumó) finomra reszelve, 2 közepes krumpli lereszelve, 1 nagy körte meghámozva, felkockázva, fél hagyma, felaprítva, 1 kis ág friss rozmarin, 1 l húsleves, 1 dl tejszín, 5 dkg vaj, só, bors, csipet szerecsendió.

Elkészítés: Egy lábasban megolvasztom a vajat, beleteszem a rozmarin ágat, és a hagymát üvegesre párolom. Rádobom a lereszelt zellert és krumplit, átforgatom. Felöntöm a húslevessel, sózom, borsozom, hozzáadom a kockázott körtét. Fedő alatt, közepes lángon kb. 15 percig főzöm, amíg a zöldségek megpuhulnak. Botmixerrel pürésítem, szitán

átpasszírozom, hogy teljesen sima legyen. Beleöntöm a tejszínt, összerottyantom, végül épp egy leheletnyi frissen reszelt szerecsendióval ízesítem.

Egészen egyszerű, de nagyon mutatós és ízletes ünnepi fogás lehet a

RÓZSABORSOS KARAJ

80 dkg sertéskaraj, só, 1 ek. mustár, 1 ek. durvára őrölt borskeverék, 2 ek. rózsabors, 1 csokor petrezselyem, olaj.

Elkészítés: A karajról levágjuk a hártyát, megszózzuk, bedörzsöljük a mustárral, megszórjuk a felaprított petrezselyemmel és a durvára őrölt borskeverékkel. 1 órát hagyjuk állni a hűtőben. A húst magas falú tepsibe tesszük, meglocsoljuk olajjal és 1,5 dl vizet öntünk alá. Alufóliával lefedve 120 °C-ra előmelegített sütőben sütjük 2 órát. Ekkor levesszük a fóliát, és további 20 percig sütjük 180 °C-on. Kivesszük, végül meghempergetjük az enyhén megtört rózsaborsban. Immunerősítő fűszerekkel (gyömbér, kakukkfű, kurkuma, rozmarin) még különlegesebbé és télesebbé tehetjük. Köretnek vajas kelbimbót, hercegnő burgonyát vagy pirított zöldségeket kínálhatunk.

VÉGÉRE

Desszertnek is beillik, de az édes és ráerős reggeleken (és estéken) a forró csoki szinte mindig jólesik.

A TÖKÉLETES FORRÓ CSOKI

4 dl tej (2,8%-os), 80 gramm étcsoki (70%-os), 20 gramm tejszoki, 1 dl tejszín, 1 csipet só, bármelyik ízesítő: Nutella, fűszerek, vanília, gyömbér, kardamom, szerecsendió, fahéj, narancshéj/ aroma.

HABCSÓKOS DIÓSGUBA TORTA

A tésztához: 6,5 dkg porcukor, 25 dkg finomliszt, 1 csipet só, 250 ml habtejszín, 1 db tojássárgája.

Elkészítés: Ezeket az alapanyagokat gyúrjuk össze, kevés hűtés után nyújtjuk ki, és helyezzük el egy kivajazott, lisztezett formában, 4-5 evőkanál szilvalekvárral kenjük meg.

A gubához: 5 db vajas kiflit karikázzunk fel, és picit pirítsuk meg sütőben. 15 dkg diót keverjünk bele az előzőleg felforralt 4 dl tej, 4 ek cukor, 3 db tojássárgája, fél rúd vanília keverékébe, és öntsük a kiflire, majd keverjük át az egészet, halmozzuk a pite tésztára, és 175 °C-ra előmelegített sütőben süssük 30-35 percig.

A tetejét diós vagy sima habcsókokkal díszítsük:

HABCSÓK

4 tojásfehérje, 20 dkg cukor, adalékok lehetnek: darált dió, kókuszreszelék, citromlé/héj, narancshéj, fahéj. 10 perc sütés, 10-20 perc szárítás.

BORAJÁNLO

Dúzi Tamás, Merlot, 2016.

A fahordóban érlelt nemes vörösbor kiválóan illik nehezebb ételekhez, sajtokhoz, csokoládés, diós desszertekhez.

Van boruk

Hálát adunk a Jóistennek és a Szűzanyának:

- ❖ családukért, házastársunkért, gyermekeinkért, rokonainkért
- ❖ a vezetőségért
- ❖ Péter atyáért
- ❖ Gertrúd Mária nővér magyar családokért végzett tevékenységéért
- ❖ az Óázis minden eddigi és jövőbeli munkatársának áldozatos munkájáért, az eddigi főszerkesztő házaspár munkájáért
- ❖ a családakadémiát végzett házaspárok gyümölcsöző munkájáért, valamint az összes szövetségi és apostoli évfolymért
- ❖ a mindennapok nehézségeiben, küzdelmeiben kapott kegyelmekért
- ❖ mindazok áldozatkész munkájáért, akik elősegítik mozgalmunk működését
- ❖ a nyári hetek előadóiért és házigazdáiért
- ❖ a végzett CSAK 14 és 15 évfolyamok házaspárjaiért és az őket kísérőkért
- ❖ azokért a testvéreinkért, akik példát adnak nekünk türelemmel viselt szenvedéseikkel és nehézségeik nagylelkű felajánlásával a Szűzanya kegyelmi tőkéjébe
- ❖ azokért, akik imáikkal is támogatják a Szűzanya Szeplőtelen Szívének szándékait
- ❖ azokért, akik rejtettségben imádságukkal támogatják a mozgalmat.

Nincs boruk

Kérjük a Jóistent és a Szűzanyát,

- ❖ hogy a Jóisten és az egymás iránti szeretetünk megerősödjön
- ❖ hogy mindig meg tudjunk bocsátani házastársunknak, rokonainknak
- ❖ betegeinkért és az őket ápoló családtagokért, a betegségben szenvedőkért
- ❖ hogy segítse az egyedül maradt házastársakat és gyermekeiket
- ❖ a gyermektelen házaspárokért (hogy ők is megélhessék az Isten dicsőségét életükben!)
- ❖ papi és szerzetesi hivatásokért, és papjainkért, szerzeteseinkért
- ❖ Palásthy Gergelyért és Gál Orsiért, hogy mindig megkapják a szükséges kegyelmeket hivatásukban
- ❖ az Óázis újság új, lelkes szerkesztőbizottságáért
- ❖ a CSAK 16, a CSAK 17 és a CSAK 18 évfolyamokért
- ❖ hogy a szennyvízelvezetés megoldódjon a központban
- ❖ közösségünk tagjainak testi-lelki gyógyulásáért
- ❖ hogy minden megfogant gyermek megszülethessen
- ❖ hogy gyermekeink, fiataljaink egyre közelebb kerüljenek Istenhez és a Szűzanyához
- ❖ hogy oltalmazza meg és tartsa meg gyermekeink testi és lelki tisztaságát házasságukig
- ❖ az Egyház megújulásáért, hogy a Szentlélek betöltsön minden embert, és egyre többen mondjanak igent Isten kopogtatására az életükben.

Hörde Találkozó 2019 – Krisztus szeretete sürget minket!

**Mit ünnepelünk? – Gál Szilvi
és Laci beszámolója**

Hörde városában 1919. augusztusában 24 fiatal fiú jött össze azzal a céllal, hogy megalapítsák a világi apostoli szövetséget.

Céljuk az volt, hogy Schönstattot elterjesszék az egész világon, a szívükben lévő lánggal mások szívét is lángra gyújtás. A fiúkat lépcsőről-lépésre vezette a Szűzanya a Gondviselés útján.

Új ajtók nyíltak ebben az időben Schönstatt számára. Németországban, az első világháború után, lelkiileg összetört emberek tértek vissza a háborúból, nagy volt a munkanélküliség és polgárháború állt a küszöbön.

Ezt látva Kentenich atya azt mondta: „A régi módszerekkel nem lehet már továbbmenni, a modern ember kérdéseire választ kell adnunk, életérzésükre reagálnunk kell. Reformra van szükség, mert új idők járnak.”

Kentenich atya hirdette, hogy Szűz Mária új embertípust tud formálni,

olyan embert, aki képes a világ fiaihoz szólni, és kérdéseire válaszokat adni. Első és legfontosabb feladatunk tehát az önevelés. Mária azonban csak ott tudja nevelői munkáját kifejezni, ahol az emberek a szívüket megnyitják Isten előtt, és együttműködnek a Szentlélekkel.

A laikusok képzésével fog továbbhaladni az Egyház – mondta Kentenich atya. Feladatunk apostolokká válni, a társadalomban apostoli módon működni! Kovásszá lenni, és a keresztségben kapott kegyelmeket aktivizálni! Eszközökké lenni Isten kezében, és nem önmagunk körül forogni! Ebben segít bennünket a személyes eszményünk megtalálása.

Öntudatos, küldetésstudatos, teljes odaadásra képes emberekre van ma szükség. A Hörde típusú ember áldozatkész, apostoli ember, aki örömmel, lelkesen tesz magától valamit Isten kedvéért. A Hörde típusú ember belülről formál másokat.

Feladatunk: koncentrálni a belső életünkre, és ezzel előkészíteni a Szentlélek működését. Azt keresni, tenni, amit Isten akar. Személyes életpéldánk által tudjuk megváltoztatni a világot. Példánk magukkal ragad majd másokat. Formálni akarja rajtunk keresztül Isten a világot. Istennek szüksége van ránk, úgy, ahogy vagyunk.

Hördében egy kis egyesületből indult el és valósult

meg egy világszintű mozgalom. Ma is fontos, hogy érzékenyek legyünk a Szentlélek működésére. Ehhez nagy fülre van szükségünk, hogy meghalljuk Őt, és nagy szívre, hogy befogadjuk Őt, és megtegyük azt, amire indít.

Ezen az úton tud ma is tovább növekedni Schönstatt!

**Rajta Andi és Laci
élménybeszámolója**

Nagyon mozgalmas és tartalmas napokat töltöttünk Schönstattban 2019. augusztus 16-tól 20-ig. Már előző délután elindultunk Gál Szilvihez és Lacihoz, hogy náluk töltsük az estét, illetve együtt tudjunk utazni a találkozóra. Még az este folyamán megérkezett Kata lányuk és férje, Bálint, akik idén nyáron voltak először résztvevők (házaspárként) Óbudaváron. Nagyon örültünk az együtt töltött estének, beszélgetésnek és a rózsafüzér imádságnak. Másnap kora hajnalban keltünk fel és indultunk Schönstattba. Szép, nyugodt és imádságos utunk volt, délután 16 órára meg is érkeztünk a fogadóhelyre, és „éppen” találkoztunk Gertrúd Mária nővérrel. Bejelentkeztünk és elfoglaltuk a Tábor-hegyi szálásunkat. Később este megérkezett a Bogdányi család, így kiegészült a „küldöttség” teljes létszámmal.

Tartalmas és intenzív napok következtek, sok nagyon szép bemutatkozással, előadással. Mi, magyarok az első este egy népdalcsokorral mutatkoztunk be, amihez az „éppen” kint lévő öt fő

lánycsapat is csatlakozott. Számunkra a legmeghatározóbbak a találkozások voltak. Igazán szép és mély szentmisét élhettünk át a Schönstatt-hegyen az Örökimádás templomban. Nagyon nagy lelki élmény volt a teli templomban lenni, énekelni, imádkozni, együtt „lelegezni” a többiekkel, akik ugyanahhoz a világméretű mozgalomhoz tartoznak. A szentmise német, angol, spanyol nyelven folyt, de a Szentlélek ugyanazon a nyelven áramlott.

Nagyon meghatározóak voltak a személyes beszélgetések, erre alkalmat adott a szombat esti „Lehetőségek piaca”, ahol mi a Kentenich kisegyetemet és az előadóképzőt mutattuk be a Bogdányi házaspár segítségével. A felmerült kérdésekre adott válaszok mellett sikerült személyes kapcsolatokat is kialakítani házaspárokkal, atyákkal, nővérekkel.

Hétfőn és kedden már részekre osztottunk szövetségenként (családok, anyák, asszonyok, atyák és férfiak). Nagyon sokszínű, élettel teli, vidám szövetségi családokat ismertünk meg a világ minden tájáról. Mi a rendelkezésre álló időt egy kisfilm bemutatásának szenteltük, ami mind a hat szövetségi évfolyamunkat megmutatta (felvillantotta).

Az aznapi szentmisét a „Bundesheiligtum”-ban (szövetségi szentélyben) ünnepeltük, stílszerűen. A prédikációt egy Costa Rica-i atya mondta, és egyszer csak arra kaptuk fel a fejünket, hogy mintha Ozsvári Csaba nevét hallottuk volna. És tényleg őt említette az atya mint a szövetségi lét egyik példáját.

A vacsora utáni időben a szövetségi családok folytatták az első napi bemutatkozást, külön szórakoztató progra-

mok keretében. Táncoltak, énekeltek, egy-egy történetet adtak elő. Az utolsó délelőttön a szövetségi családok az Őszentélyhez vonultak, megújítottuk a

Szeretetszövetségünket a Szűzanyával, majd a legvégén ismét egy magyar ének csendült fel: „Oldani Uram, s oldódni vágyom...” – Gál Laci gitárkíséretével.

Örömnünnep

2018-ban voltunk először házigazdák Óbudaváron, és abból fakadó tapasztalataink arra sarkaltak bennünket, hogy újra jelentkezünk erre a megtisztelő feladatra. A lecke fel volt adva, hiszen első résztvevős családok hetére írtuk be magunkat. Átérezve ugyan a feladat többlet felelősségét, az élethelyzetünkéből fakadóan meglehetősen fáradtan, de tele várakozással érkezünk meg Óbudavárra. Bár voltak kétségeink a felkészültségünkkel kapcsolatban, tudtuk, hogy a Szűzanya szervezőtársaként ugyanúgy mellénk fog szegődni, ahogy az előző évben is. Ezt az anyai gondoskodást már az első este megtapasztaltuk, hiszen a bemutatkozó kör során éreztük a házaspárok nyitottságát, várakozását és egymás iránti kíváncsiságát. Az esti szolid, kötetlen beszélgetések során a nevek mögül feltárló személyiségek megismerése nagy élményt jelentett, mely a belső öröm egyik további forrásává vált a héten.

Aztán elkezdődött a hét „munkás” része is. A két előadó házaspár már az első előadásokkal megragadta a figyelmet, melyet a hét folyamán folyamatosan fenn tudtak tartani. Ahogy kell, elgondolkodtattak, inspiráltak, beszélgetésre ösztönöztek. Nagy élményt je-

lentettek az esti megosztások is, amelyekben a házastársak felidéztek megismerkedésük történetét. Jó volt hallani, ahogyan visszaemlékeztek közös életük kezdeti szakaszára, a sokszor esetlen, olykor-olykor csetlő-botló, vagy ma már megmosolyogtató közeledésekre, reakciókra. Hallhattunk emellett mélyebb, elgondolkodtatóbb történeteket is, azonban jó volt felfedezni mindezek mögött a Jóisten segítő, egyengető kezét is. A hét során így megnyugvással tapasztaltuk, hogy a családok kezdenek közösséget formálni, melyben a gyerekeknek és a gyermekfoglalkoztatóknak is jelentős szerepük volt.

Az „óbudavári légkör” magával ragadó és semmihez sem hasonlítható ereje végigkísérte a hetünket, így mind a kirándulás, mind a házastársi beszélgetések, mind pedig az aratás a belső öröm

és a házaspárok egymás felé fordulásának színterévé válhatott.

Mindezt egy oldott, felszabadult péntek esti (öröm)ünnep zárta, amelyben nagy szerepe volt egyrészt a családok mosolyt fakasztó előadásainak, másrészt az esemény levezénylésében otthonosan mozgó apukának.

Jó érzés volt látni, hogy a családok igazi lelki feltöltődést élhettek meg a hét

során, az öröm és az egymás-, valamint a Jóisten felé való odafordulás segítségével. A hétvége miliójét mi sem szemlélteti jobban, mint az a visszajelzés a családok részéről, hogy bár először jöttek Óbudavárra, szeretnének ide visszatérni jövő nyáron is, és ha mód van rá, akkor ugyanebben a körben...

Horváth Kriszta és Péter

CSAK 15 nyár

November 23-án a küldetésünnepel ért véget az a kétéves családtrénerképzés, amelyet a Kaposvári Egyházmegye is jelentősen támogatott. Az ünnep részeként Varga László püspök atya oklevéllel ismerte el a házaspárok kitartó munkáját. A szervezők célkitűzése az volt, hogy a résztvevő házaspárok kapcsolatukban megerősödjenek és a plébánosukkal együttműködve, a plébániai családpassztoráció motorjaivá váljanak.

Az egyik résztvevő házaspárpár, Glavák Csaba és Csilla így ír a közösen eltöltött nyári hétről:

Izgalommal vártuk a CSAK15 évfolyam második nyári táborát, egyrészt azért, mert nagyon jó volt az egy évvel ezelőtti, másrészt azért, mert ez alkalommal mi adtunk elő egymásnak. A kaposszentbenedeki Porta Pacis Lelkigyakorlatos Ház adott otthont táborunknak. A szép környezetben sok játékra volt lehetőségük a gyerekeknek. A velük foglalkozó fiatalok a nyarukból

egy hetet ajándékoztak a kicsiknek, a szülők nagy örömére.

Az első esténken a vacsora és a beszélgető kör lehetőséget adott arra, hogy – hátrahagyva a hétköznapi gondokat – igazán megérkezzünk. Az elmúlt majdnem két év alatt igazi közösséggé váltunk, jó volt újra elmerülni a szeretetteljes légkörben. A kötött programok után, aki még ébren tudott maradni, folytathatta

a beszélgetést éjszakába nyúlóan. Ezek a kötetlen beszélgetések nagyon vidámak és tartalmasak voltak, megérte áldozni kicsit az alvásra szánt időből.

Másnap már munkával kezdődött a nap. Délelőttönként két előadást is meghallgattunk, amelyeket a résztvevő házaspárok adtak elő. Az előadást mindig páros beszélgetés, majd megosztás követte, ahogy azt már megszokhattuk. Minden pár a „szívtémáját” bontotta ki, azt, ami a leginkább foglalkoztatta, vagy amivel a legtöbb küzdelme volt. Több előadás szólt a házasság krízishelyzeteinek megoldásáról, az „újratervezésről”, arról, hogy „mindig van kiút”, hogy az erős házasságokat az különbözteti meg a válással végződőktől, hogy ők újra és újra fel akarnak és fel is tudnak állni egy-egy nehézség, válság után, hogy megerősödve menjenek tovább. De hallottunk remek előadást arról, hogy tudni kell nemet mondani a kevésbé fontos dolgokra, sőt, néha még a fontosakra is, hogy az iga-

zán lényegeseket ne veszítsük el. Volt szó a férj-feleség, apa-anyja szerepekről a házasságban, a jó, ünnepi családi légkör kialakításának fontosságáról. Arról, hogy a házastársak Isten ajándékai egymás számára, és a gyermekevelés nehézségeiről, szépségeiről is. Bár minden házaspárban volt némi izgalom, kétely, hogy vajon sikerülni fog-e úgy átadni a mondandóját a többieknek, ahogy szeretné, elmondhatjuk, hogy egytől egyig színvonalas és gazdag előadások születtek, amelyekkel kölcsönösen megerősítettük egymást.

Majdnem minden nap szentmisén is részt vehettünk, amiért köszönet illeti a minket meglátogató atyákat és püspököket. A misék ünnepélyességéhez nagyban hozzájárult a gyerekekből és szülőkből összeállt zenekar is. Nagyon felemelő volt együtt énekelni, dicsőíteni, ünnepelni.

Délutánonként pihenésre, szabad programokra, focizásra is volt lehetőség, utolsó este pedig tábortűz mellett gyűltünk össze egy kis játékra, táncra, éneklésre, beszélgetésre.

Nagyon gyorsan elröppent ez a hét, ismét belekóstolhattunk abba a Tábor-hegy élménybe, amiben tavaly nyáron is részünk volt: nagyon jó így együtt nekünk, kár, hogy vissza kell menni a világba. De küldetésünk van, és ehhez a küldetéshez a családakadémia megadott nekünk mindent, amire szükségünk lehet. Ideje most már továbbadni a kincseinket, nem tarthatjuk meg azokat magunknak!

„Barátaim, a házasság munka”

Családakadémia képzés indult Győrben

Nagy izgalommal ültünk a körben a legelső találkozás alkalmával, mint a kis elsősök az iskolapadban. Rengeteg kérdéssel, kíváncsisággal, hogy mit fogunk tanulni, kik lesznek az osztálytársak, tanáraink, és mi is lesz ez egyáltalán. Még nem tudjuk pontosan, csak azt érezzük, hogy valami nagy eseménynek vagyunk részesei. Hogy ez a pillanat, a találkozás pillanata, a képzés megkezdésének pillanata talán csak évek, évtizedek múltán visszatekintve kap mélységes értelmet.

Nagy örömünkre egy régóta bennünk lévő vágy vált valóra: Győrben elindult a Schönstatti közösséghez köthető Családakadémia képzés 18. évfolyama azokkal, akik tudásukat, lelkesedésüket szeretnék az Egyház, és különösen a helyi plébániák szolgálatába állítani.

Azt tapasztalhatjuk, hogy az egyetlen Biblia, amit a mai ember olvas, az a valóságos ember élete. Ezért is tartjuk fontosnak, hogy kilépve a hétköznapi világba, törekedjünk magunkat is folyamatosan nevelni-növelni, és az értékeinket felmutatni. Látjuk, hogy a mai személytelen, elidegenítő világ erős családok után kiált, önálló, szilárd jellemű gyermekekre, ehhez pedig erős szülőkre, erős házasságokra van szükség. Sokan tudják azt, hogy ez jó lenne, de sokkal kevesebben azt, hogy ezt a folyamatos növekedést tanulni lehet. Ha pedig ezt a fontos dolgot tanulni lehet, akkor tanítani is kell. A Schönstatti közösség által szervezett Családakadémia kezdeményezői rá-

döbrentek erre, és olyan szakembereket akarnak képezni, akik tanítani tudják mindazt, amire a házaspároknak szükségük van ehhez.

Azt tanultuk, hogy „a jó házasság nem szerencse kérdése, hanem két ember megfeszített munkájának gyümölcse”. Az erre a lelki munkára jelentkező kilenc lelkes házaspár részvételével kezdődött meg az első győri családakadémiai évfolyam, melyet két házaspár kísért.

Az első év fő témája értékeink tudatosítása, felismerése a mai világ fényében, a házasságunk elmélyítése, erősítése. Ehhez képzett eladók adnak muníciót, rengeteg változatos témát felvonultatva. A második év ezen értékek továbbadásának gyakorlása körül forog. Fontosnak tartjuk, hogy a mai világ ad-

ta kihívásokra találjuk meg a választ, és azt az életünkbe beépítjük. Ahogy a címben szereplő idézet is mondja, mely Tilmann Beller schönstatti atyától származik, a házasság munka. Ezzel a két éves felkészüléssel, munkával a házaspárok megerősödnek, hogy a saját maguk értékeit felismerve ki tudjanak lépni a

nagyvilágba, és egyre jobban meg tudják valósítani a családakadémia jelmondatát:

„Erős családok – erős gyerekek a megújuló Magyarorszáért”

*Bartal Gergő és Orsi
szervező házaspár*

Csoportvezetői találkozó

Október második hétvégéjén eredményekben gazdagon zajlott le az első, terv szerint hagyományteremtő csoportvezetői hétvége Óbudaváron. A Dabóczi és a Soós házaspár meghívására tizenhárom család gyűlt össze József atya miséjére szombaton kora este. Az atya a kápolna négy ablakát az Istenhez való fordulás különböző módjaihoz hasonlította, imádságos lelkületet adva ezzel a hétvégének. A házigazda Horváth házaspárnak köszönhattuk többek közt a jól megszervezett gyermekfoglalkoztatást, így a kisebbek is remekül érezték

magukat, mialatt mi, felnőttek egymás tapasztalataiból és a schönstatti tanításból meríthettük. Az ország legkülönbözőbb pontjairól érkező házaspárok a bemutatkozó körben csoportjuk speciális jellemzőit is felvázolták. Örömteli és lelkesítő volt, hogy több év-

tizede létező csoportok vezetői is megtisztelték az alkalmat jelenlétükkel, az ő beszámolóik különösen tanulságosak voltak a fiatalabbak számára. Vasárnap délelőtt Soós Viktor és Zsuzsi előadásából áttekintést kaptunk az éves menetrendről, illetve a magyar schönstatti családok országos eloszlásáról. Az elmaradhatatlan kávészünet után a Csermák házaspár az Atya-szeminárium módszerével segített feldolgozni Górány Róbert és Rita részletes tanulmányát a családcsoportok működéséről. Ezután mindenki megoszthatta pozitív tapasztalatait, a vezetésben alkalmazott és jól bevált módszereit. A következő körben megfogalmaztuk felmerülő kérdéseinket, problémáinkat, amelyekre a közel három évtizede ugyanazon csoportot vezető Ther házaspár reagált átfogó és lényegre törő módon. Szeretettel ajánljuk minden vezető házaspárnak a legközelebbi találkozót, hogy tapasztalatainkkal gazdagíthassuk egymást, és csoportjaink még gyümölcsözőbben működhessenek.

Balog Péter és Balogné Judit

Házaspárok útja Püspökszentlászlón

2014 áprilisában Máriagyűdre szervezett mini családhétvégére az egyik család elhozta az óbudavári Házaspárok útjának fotóit, és felerősítette a templom körüli fákra, hogy bárki bejárhatja azt. Csak ezt követően derült ki, hogy Gertrud-Maria nővér – aki a hétvége előadója volt – a Házaspárok útjára fűzte fel gondolatait. A Házaspárok útjának jelenléte akkora élmény volt mindenkinek, hogy elhatároztuk, hogy állandó Házaspárok útját szeretnénk Máriagyűdön, amit az akkori helyi plébános is nagy lelkesedéssel fogadott.

Ekkor megindult a tervezgetés majd' négy évig tartó folyamata, amiben több család vett részt változó lelkesedéssel. A Szűzanya nem sürgetett minket. Megtapasztalhattuk a „semmit nélkül, semmit nélkülünk” jelmondat értelmét.

Döntenünk kellett a helyszínről, a konkrét útvonalról, az állomások anyagáról és grafikájáról, a kivitelezés módjáról és a finanszírozásról is. Időközben jeleztük szándékunkat Udvardy György megyés püspökünknek is, aki szintén nagy örömmel támogatta az ügyet, sőt a helyszín kiválasztásában és az útvonal bejárásával is segített. Hosszú vajúdas után a helyszín áthelyeződött a Hosszúhetény melletti kis faluba, Püspökszentlászlóra, a püspöki kastély feletti erdőterületre. (Máriagyűdön sajnos nem találtunk megfelelő útvonalat). A táblák és padok organikus jellegűek lettek, és az állomások fatábláira az Óbudaváron is szereplő szövegek mellé

Simon András grafikusművész „egyvonalas” rajzai lézergravírozással kerültek bevésésre. A Mecsekerdő Zrt. is örömmel támogatta a tervet, és magukra vállalták az útvonal geodéziai kimérését és engedélyeztetését. Ezzel jelentős adminisztratív teherrel mentesített minket. A költségek előteremtésére is több lehetőség kínálkozott. Végül úgy döntöttünk, hogy egy-egy állomást schönstatti és más lelkesítő csoportok házaspárjai fogadnak örökbe, segítve ezzel annak szélesebb körben való megismerését és a közösségek személyes kapcsolatainak építését, támogatva ezzel az állomások költségeit is.

A résztvevő és támogató házaspároknak szervezett hétvégi közös munkák idején a házaspárok fizikailag is hordozták az állomásokat, amikor azok alkotóelemeit a sokszor nehéz terepen a telepítési helyszínükre vitték. Az ide tervezett Házaspárok útja logó az útvonal jelölésére a fákon végig felfestésre került.

Beszámoló a 2019-es zsinatról

A 2019. szeptember 7-ére kitűzött megáldás időpontjára megyéspüspökünket veszprémi érseknek nevezték ki, ezért a megáldáson már nem tudott részt venni, így az egyházmegye családreferensét, Bacsmai László esperest kérte fel helyettesítésére. Az esemény bőséges égi áldásban is részesült, de a hatalmas eső sem szegte a családok kedvét, hogy elinduljanak az úton, amit a Szűzanya délután verőfényes napsütéssel jutal-

mazott. Jó hangulatú közös agapával ünnepeltünk együtt. Tervezzük, hogy minden évben ezen a napon megtartjuk a Házaspárok útjának ünnepét.

Örülünk, hogy Tilmann Beller atya elképzelésének megvalósításában részt vehettünk, hiszen azt mondta: „szép volna, ha a templomok, kápolnák körül nemcsak keresztút lenne, hanem az élet bölcsőjének, a házasságnak is lenne útja”.

KATTÁRS

Idén szeptember 28–29-én Pécssett került megrendezésre a Katolikus Társadalmi Napok országos rendezvénye. A Pécsi Püspökség és a szervezőbizottság fontosnak tartotta, hogy az egyházmegyében működő közösségek, lelkiségek minél nagyobb számban tudják képviseltetni magukat, ezzel is megmutatva a Pécsi Egyházmegye kincseit, sokszínűségét.

A pécsi régiós schönstatti családokkal egyeztetve próbáltuk átgondolni, hogy

mi mivel tudnánk hozzájárulni a rendezvényhez, hogyan tudnánk megmutatni saját értékeinket, schönstattiségünket. Mivel idén ősszel valósult meg régi álunk: Püspökszentlászlón felszenteltük az evangelizációs célzattal és a házasságok megerősítése céljából kialakított Házaspárok útját, így ennek az útnak az állomásait mutattuk be a KATTÁRS-on. Erre az alkalomra paravánokra kihelyezhető „mobil” Házaspárok útját készítettünk, és egy rövid leírást tartalmazó képeslap méretű szóróanyagot adtunk az érdeklődőknek. A Pécsi Nemzeti Színház előtti téren, más házasközösségekkel, szerzetesrendekkel közös szolgálatban, nagyon jó hangulatban telt el ez a városmissziós nap. Volt, aki süteménnyel kedveskedett a szolgálatot teljesítő családoknak. A hétvégén kulturális és zenei programokkal színesített rendezvények, tudományos és szakmai előadások, ünnepi szentmise tette teljessé az ünnepet.

Kellemes napsütéses őszi időben, aranylő lombok között zajlott az idei zsinatunk Óbudaváron. A zsinattal párhuzamosan a MenTA kör résztvevői találkoztak, mind erős, sugárzó asszonyok, akiknek férjük már az Istennél van. A zsinati program részeként tartott reggeli és esti szentségimádásokon és az étkezések alkalmával együtt lehettünk mindannyian.

Szombat délelőtt mindenki kézhez kapta az összegyűjtött zsinati beszámolókat, amelyek az elmúlt év eseményeiről és lelki folyamatairól szóltak. Szóban már nem kellett a teljességre törekedni, elegendő volt az életfolyamatokat, a tapasztalható szellemi, lelki jelenségeket, jellemző élethelyzeteket érzékeltetni és érzékelni.

Így kora délutánra elég pontosan kirajzolódott a kép: kevés a szabadon felhasználható idő, hiába van gyors autónk, internetünk, ezzel fordított arányban az időnk egyre kevesebb. Mindenki hitelességre, hiteles emberekre vágyik a magánéletben és a közéletben egyaránt. Nagy hiány van a hűségből a házasságokban és a hivatásokban, a kötelességek területén. Van „hideg házasságtörés” is, amikor egymás mellett élnek, de nem egymással. (A hűségből *hűség* lesz – Löw Péter ©) A házasságban megőrzött tisztaság a hűség záloga. A tisztaság a fiatalok életében nagy, súlyos kérdés. Sok betegség, gyász van jelen az életünkben. Mégis, akinek a legnehezebb a batyója, annak ajkáról szakad fel legmélyebbről a hála és a dicsőítés,

mert megtapasztalja, hogy milyen közel van az Isten, különösen a nehézség idején. A rózsafüzér a mi hatékony fegyverünk.

Nagyon erősnek érzékeljük a zöld mozgalmak jelenlétét a közbeszédben. Itt fontos odafigyelni a megkülönböztetésre: politikai, ideológiai köntösben sokszor a környezettudatosság más hamis tartalmakkal együtt jelenik meg. Mi a Teremtővel egységben szeretnénk védeni a teremtett világot, és az Általa megszabott erkölcsi rendnek megfelelően rangsorolni. A teremtésvédelem a mi utunk.

Kentenich atya válaszait keresve rátaláltunk arra, hogy ha a személyiségünk középpontjába, a személyes eszményünkbe visszatérünk, akkor leszünk hitelesek, hűségesek. Ha egységben vagyunk az Istennel és a velünk kapcsolatos tervével, akkor tudunk jó válaszokat adni, jó döntéseket hozni. Kifejeztük, hogy Kentenich atya szavaival fordulunk a Szűzanyához: „A világban példád szerint járjunk”. Minden alkalmas arra, hogy Krisztussal való kapcsolatunkat építse. A Krisztussal való egységen keresztül lehet elindulni a házastársi egység felé. Krisztus szemével nézem a társamat. Az egységet megéljük, ha közös szívügyünk van. Az egység nem feltétlenül egyformaságot jelent: úgy is építhetjük, hogy kiegészítjük egymást.

Szeretnénk, hogy a Schönstatt közössége az Egyházzal egységben ünnepelje az Eucharisztikus Kongresszust, és az Oltárszentség erejéből megújuljon, tovább erősödjön.

A fiatalok évek óta érelődő vágya és imaszándéka egy Budapesten létrejövő Schönstatt szentély megvalósulása. Ebben a kérdésben nagy összefogásra és együttműködésre van szükség a fiú-, a lány- és a családmozgalom között, mind gyakorlati, mind lelki szempontból.

A jelmondat vasárnap délelőtt 10 órára született meg: **Egységben Veled.** Ebben a két szóban, tömondatban összefoglalva láttuk a fenti kérdésekre a Szentlélek és a Szűzanya válaszait.

Különösen szép volt, hogy szombat este együtt énekelve, imádkozva égettük el a kápolnabeli nagy korsó tartalmát: a sok kis papírt, amelyek tartalmazzák a kéréseket, felajánlásokat, hálaadásokat.

Vasárnap búcsúzóul a MenTA-körös asszonyokkal együtt álltuk körbe az emlékoszlopot, és a mennybéli testvéreinkkel egységben adtunk hálát a Mennyei Atyának és a Szűzanyának mindenért.

Török Péter és Orsi

Zsinati aratás

Hálás vagyok, mert sokan nagy áldozatot hoztak, hogy közösségük képviselve legyen a zsinaton, és eljöttek Óbudavárra. Mindig nagy élmény a zsinat, mert igazi nagycsaládi légköre van: együtt imádkozik és beszélget, munkálkodik több generáció. A mennyország is valahogy ilyesmi lesz, fejfájás, fáradtság, túlhajszolettség nélkül.

Nagy tanúságtétel számomra, hogy Gál Laci és Szilvi is eljött, úgy, hogy Laci nincsen jól, és valahányszor megszólaltak a körben, mindig a hálaadás fontosságáról beszéltek. Akinek a legnehezebb teher jutott, az érzi legerősebben, milyen közel van az Isten a fájdalomban, bizonytalanságban.

Szép élmény volt a MenTA-körrel, közösségünk özvegyeivel együtt imádkozni, és látni a belülről sugárzó szépségüket, erejüket, amelyet a Mennyei Atyától kapnak az egyedüllétükben. Tudtuk, hogy imában hordozzák a zsinatot, amikor nem együtt zajlott a programunk, akkor is.

Egyre jobban tetszik a jelmondat, egyre gazdagabb a jelentése számomra. Az életünk legszebb, legfontosabb pillanatai, amikor áldozunk, a communio. Teljes egységben Jézussal. Ez az egység formálja a családunkat és a közösségünket is kerek egészé. Csodálatos, hogy ennek része lehetek! Istennek legyen mindezért hála!

Török Orsi

Gimnazista fiútalálkozó

A székesfehérvári Bory várban szerveztük meg a találkozót. Pénteken, sulit után utaztunk közösen a győri fiúcsoporthoz. Péter atya már meleg teával várt minket (januárban volt az alkalom, emlékszem, igencsak fáztunk).

Szép lassan megérkezett a többi résztvevő is. Körülbelül 15-en lehettünk összesen. Első este a szokásos ismerkedős játékok voltak. Emlékszem, hogy már itt nagyon jó légkör uralkodott a társaságban. Nem csoda, hiszen szinte mindenki ismert mindenkit a nyáron közösen eltöltött középiskolási fiútáborból. Jó volt újra látni a rég nem látott barátokat. Nagyon jól esett, hogy a közvetlenség megmaradt, és ugyanonnan tudtuk folytatni a mély beszélgetéseket, ahol abbahagytuk nyáron, a tábor végén.

Szombaton közös focival folytattuk a programot a közeli sportcsarnokban a helyiekkel. Délben magunk főztük az ebédet (el lehet képzelni, mit művelt 15

fiú), délután közös, jó hangulatú számháborút játszottunk a szép kastély falai között, mely hócsatába torkollott a végén.

Estefelé jött a lelki program. Péter atya hozott anyagokat, témákat, azokról beszélgettünk. Nagyon mély beszélgetés alakult ki köztünk.

Schönstattban már megszoktam, hogy mennyire nyíltan, közvetlenül tudok bárkivel beszélgetni. De itt különösen rácsodálkoztam a témák és az emberek mélységére. Nagyon élveztem a találkozót, és biztatom a fiatalabb generációt, hogy szervezzenek továbbra is ilyen remek programokat.

Vértező

Tizenhárom fiatal férfi, aki az Úr útját járja, akik erősödni szeretnének mind testben, mind lélekben.

A februárban elindult Vértező alatt már számtalan közös élményben lehetett részünk: az évfolyamindító Megérkezés magával ragadó hangulata, a KH-n töltött éjszakák férfias kényelmetlensége, az óbudavári szentély ott-

honos légköre, a nagymarosi napfelkelte csodája – mind-mind felejthetetlen élményként kapcsolnak össze bennünket. Megtapasztaltuk, hogy milyen ereje van egy erős férfiközösségnek az imádságban, a sportban és a játékokban. Mert egymásnak példái és tanítói vagyunk.

Hiszen mindannyiunknak máshol vannak az erősségei, és mindannyian

másra vagyunk hívva. Ezt fejezi ki jelmondatunk is: „*Kulcs a vértben, kezeink szabadok*” – így téve szabaddá magunkat arra a feladatra, amire az Úr szólít bennünket. Hogy mi ez a feladat? Arról szól az elkövetkező időszak, hogy megtaláljuk, mi az, amiben közösségünk és a világ szolgálatára lehetünk. Szabad, szilárd, önálló – erős férfiként!

Apa-hétvége

Ebben az évben április 12. és 14. között, hatodik alkalommal szervezte meg a Fiúmozgalom az immár hagyományossá váló Apa-hétvégét. Az összesen három napot felölelő esemény – rövideje ellenére is – sokrétű, tartalmas programmal szolgált a jelen lévő édesapák kikapcsolódását a gondokkal terhelt mindennapok világából, illetve bekapcsolódását abba a valóságba, ahonnan újra és újra erőt meríthetnek hivatásuk mélyebb megéléséhez.

A hétvége során nemcsak az édesapák gazdagodhattak lelki javakban azáltal, hogy hasonló élethelyzetben lévő apatársaik életpéldáját és személyiségét közelebbről megismerhették, hanem a Fiúmozgalom tagjai is. Ők szervező, illetve segítő munkájukkal gondoskodtak arról, hogy a résztvevő édesapáknak ezen a hétvégén semmire ne legyen gondjuk, és valóban testileg-lelkileg feltöltődve térjenek vissza családjaikhoz.

Péntek este rögtön keresztút járással kezdtük meg a programot. Az időnként igencsak heves esőzés ellenére egy felváltva cipelt nagy keresztel végigjártuk a Balázs-romokig vezető utunkat. A Nagyböjt „finisében”, amikor az idei Apa-hétvégét tartottuk, egyértelműen kifejezésre jutott az édesapák belső igénye az elmélyülésre és az önvizsgálatra. Jól mutatja ezt, hogy a szombat esti szent-

misénk előtt a több mint 40 résztvevő csaknem mindegyikének kiszolgáltatta Mogyorósi Ányos tihanyi bencés atya a bűnbocsánat szentségét.

Az Apa-hétvége jó alkalmat szolgáltat arra is, hogy az édesapák megismerjék a Fiúmozgalom munkáját. Fehér Gábor, a hétvége szervezője, illetve Guld Péter, a Fiúmozgalom elnöke prezentáció keretében ízelítőt adott az édesapáknak mindazon programokból, amelyeket a

mozgalom aktív tagjai megvalósítanak az év folyamán, hogy ezáltal is bevonjuk őket a számunkra fontos ügyekbe.

A hétvége folyamán közreműködő segítőként úgy látom, hogy a hétvége abszolút pozitív mérleggel zárult. Minderről tanúskodik, hogy sok édesapa rendszeres visszatérőnek számít, de szinte mindenki lelkesen és hálálkodva, az egy év múlva esedékes viszontlátás reményében vett búcsút Óbudavártól.

Fiú-hétvége

Egy szép áprilisi péntek este az ország minden tájáról fiúk érkeztek Óbudavárra, hogy részt vegyenek a Fiú-hétvégén. A lepakolás és a vacsora után néhány rövid bemutatkozó játék következett, majd kezdetét vette az éjszakai móka. Fejlámpákkal felszerelve kivonultunk a focipályára, majd következett az állati sorverseny. A csapatok könnyedén vették az első néhány akadályt: a jól ismert pók, rák, foka, nyúl, sánta róka mindenkinek ment. Kecsként és halként is még elboldogultak, de a csigajárás után következő sasrepülés utánzása már csak keveseknek sikerült.

Az „állatian” jól sikerült verseny végén az erő különböző formáiról, megnyilvánulásairól beszélgettünk, az esti imában pedig Jézus tetteit, erejét szemléltük.

A délelőtti órákban kisütött a nap, így foci, méta, számháború, pingpong és rekeszmászás szolgáltatta a programot. Délután pótoltuk az elmaradt túrát, így a naplementét, almát és kekszet

majszolva, csodálhattuk a kilátóból. A legerősebbek még egy futóversenyre is vállalkoztak, így a tábortűz közbeni előadások, tortaevés és esti ima után mindenki hamar álomba szenderült.

József atyának hála, vasárnap a kápolnában ünnepelhettünk szentmisét, majd az aratás és csoportkép készítés után hazaindultunk.

Jó látni, hogy évről évre mennyi fiatal jön el a Fiú-hétvégre. Az elmúlt évek tendenciája, hogy míg a középiskolás korosztály szinte teljesen eltűnt, addig az alsós fiútábor résztvevőinek jelentős része felbukkan a hétvégén.

Alsós fiútábor

Közös misével kezdtük a hetet, aztán pedig autókba ültünk, és kimentünk a Széles-forráshoz.

Sok fiúnak ez volt az első tábor, és olyan is akadt, aki még soha nem töltött ennyi időt távol a családjától. Ez néha nagy feladat elé állította a vezetőket, de erre felkészültünk.

Hétfőn nagy túrára indultunk, kb. 20-22 km-t gyalogoltunk a hegyesdi várhoz. Érdekes volt látni, ahogy a srácok megtapasztalják a határaikat, nemcsak fizikailag, de lelki értelemben is. Nagyon büszkéek voltak rájuk.

A keddi nap mindig egy kicsit lazább, tábori nap. Ilyenkor sok beszélgetésre, játékokra van lehetőség. Mindenki ismerkedik a természettel, és kicsit saját magára is rácsodálkozik. Érdekes látni, hogyan változnak a fiúk napról-napra.

Fejlődik az önállóságuk, a csapatmunka, megtanulják használni a tábori élet eszközeit, a faragásban különösen is ügyesek voltak.

Esténként a mesélés és a tábortűz körüli együttlét nagyon fontos eleme a tábornak. Végiggondoljuk a napunkat, és ilyenkor mindig van lehetőség az esti ima keretein belül egy kicsit beszélni a fiúknak.

Csütörtökön volt a már említett akadályverseny. Ez röviden annyit jelent, hogy az erdőben elrejtünk 6-8 levelet, amit a fiúknak térkép segítségével kell megkeresniük. Minden levél tartalmaz valamilyen feladatot, amit megcsinálnak, és az esti tábortűznél beszámolnak róla. Itt teljesen megélhetik, hogy mire képesek. A fiúk szívták szeretni, mondhatni ez a tábor egyik legjobban várt programja.

Pénteken sportnapot rendeztünk, ilyenkor a csapatok egymás ellen versenyeznek. Sokszor van valami nagy közös „tett”, idén felhúztunk egy autót a hegyre. Délután kezdődött a tábor csúcspontja, mise és a szeretetszövetség kötés (alsósoknál lovagi). Utána pedig az egész tábor megkoronázása: tábortűz, a csaptok előadásai, vicc mesélés, régi tábori történetek.

Szombat reggel megérkeztek a szülők, ez nagyon szép pillanat volt. Látni a fiúkat és a szülők arcán az egy heti mesélésről és élményről. Köszönjük minden résztvevőnek és szülőnek a bizalmat, reméljük, jövőre is találkozunk a 30. jubileumi táborunkban.

Gimnazista fiútábor

A tábor szombaton kezdődött, tábortűzzel és játékokkal.

Vasárnap lementünk a helyi szentmisére, és a szentbeszéd előtt volt egy kis fejtágítás, illetve „rapocsálás” Schönstattról. Minden évben apostolkodunk, idén ennek keretében kihívtuk a helyi srácokat egy focimeccsre. Ezután a fűbe feküdve alakítottunk egy Schönstatt logót, amit Jakab le is fotózott egy villanyoszlopról. Valószínűleg jövőre ez a kép lesz a fiúmozgalom pótlóján.

Másnap Péter atya napfelkeltés misét szervezett, amiért az egész tábor ötkor kelt. Ezután Feriek vezetésével toronyíránt indultunk a Balaton felé. Józsi egy ponton a hátralévő távot „10-20 perc gyaloglásra” tippelte, ami mindenkinek sok erőt adott a következő 2,5 óra kemény meneteléshez.

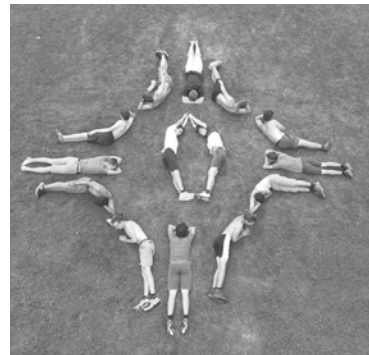
A következő nap fénypontja a zsiráfépítés volt, ahová minden technikai tu-

dásunk bevetésével sikerült kb. 1 liter vizet vezetnünk óránként.

Vacsoraidőben, még világosan belebotlottunk a kis-lánytáborosok éjszakai túrájába. Este szentségimádás volt Péter atyával a kápolnában. A sportnapon iszonyatos meleg volt, csakis Ormándi Jakab tartotta bennünk a lelket.

Utolsó nap megvolt a szövetségkötés egy remek szertartás keretében, utána pedig ünnepi vacsorával, nyúllal és más húsokkal örvendeztették meg szakácsaink a húsevőket, de a vega menü is kiváló volt. Tábortűznél tehetségkutató műsort rendeztünk.

Másnap mindannyian hazamentünk, és otthon mindenki bánatosan síkálta le magáról a fiútábori mocskok nagy részét.

SchÉTA – 2.0

Tavaly szeptemberben rajtolt a SchÉTA előadássorozat második évada, amely arra hivatott, hogy a budapesti schönstatti fiatalok és barátaik számára lehetőséget teremtsen lelki fejlődésre, találkozásra, beszélgetésre, kötetlenebb kapcsolódásra a Mozgalomhoz. A program mottója: „frissítő állomások a szentré válás útján”. A Schönstatt, Életszentség, Tudatosság, Alkalmak kifejezésekből kialakult SchÉTA mozaik-

szó fejezi ki számunkra legpontosabban, hogy a Krisztushoz vezető életszentség útján megtartó erő lehet a közösségben való „schétálás”.

A két félév során öt előadást hallgathattunk meg a Közösségi Helyen. Az idei tanév témája: Úton az életszentség felé. Az alkalmak szerény agapéval összekötött szabad beszélgetéssel folytatódtak, melyeken sokan ott maradtak (akár éjszakába nyúlóan). Elsőként Dr. Török Péter jött el

hozzánk, aki a schönstatti önnevelési esz-közökről (mint személyes eszmény, jó fel-tételek, stb.) beszélt nekünk. November elején Papp Miklós görög katolikus pap Életdöntések c. elgondolkodtató előad-ását néztük meg videón. A második félév-ben, márciusban dr. Pécsi Rita izgalmas előadását hallhattuk az önbecsülésről, önértékelésről. Utolsó alkalomra Csány Mártont kértük fel előadni, hogy a szen-tek életéből merítve lássunk példákat az életszentség megélésére. Ő Boldog Sán-dor István (szalézi pap) életét hozta közel hozzánk, akinek a boldoggá avatásához, ereklyéinek megtalálásához nagymérték-ben hozzájárult kutatásaival.

Idén folytatjuk az előadássorozatot „Schéta az imádság ösvényein” címmel, amely imakurzusnak is tekinthető, és

amit a „Fényedben élni – gyakorlati bevezető a schönstatti elmélkedés mű-vészetébe” c. könyv ihletett. Az év során különböző lelkiségek, szerzetesrendek képviselőit kérjük fel egy-egy alkalom megtartására, hogy bevezessenek min-ket a lelkiségük, imádságaik, elmélke-déseik, szemlélődésük művészetébe, né-hány gyakorlattal fűszerezve. Az alkal-mak végén egy felkért schönstatti előadó számol be röviden ennek schönstatti megfelelőjéről, szemléletéről.

Reméljük, év végén sokakkal együtt örömmel vehetjük majd át a kurzus telje-sítését igazoló elismerő oklevelet, és ami még fontosabb, hogy a schéták alkalmain keresztül az imaéletünk mélyülni és gya-rapodni fog. Köszönjük a Lány- és Fiú-mozgalom vezetőségének támogatását!

Páros napok

Atavalyi tanév második felében in-dítottuk el a Páros napot, mely egy téli és egy tavaszi szombaton került megrendezésre. Ezek az alkalmak teljesen különállóak, egy-mástól függetlenek. Olyan keresztény párokat szeretnénk megszólítani, akik (még) nem házások, és nyitottak az önismeretük fejlesztésére, illetve szeret-nék tudatosan élni a közös mindennapokat. Arra koncentrálunk ezeken az alkalmakon, hogy a rohanó minden-napokból kilépve lehetőségük legyen a szerelmeseknek egymással beszélgetni, egymásra hangolódni. A mi szerepünk az volt, hogy ehhez megfelelő témát és légkört biztosítsunk. Nem volt nehéz

dolgunk az alkalmak tervezésekor, hi-szen mi négyen, a szervezők is egy-egy párt alkotunk.

Hatalmas élmény volt látni, ahogy a párok újabb és újabb kincsekkel gazda-godtak a nap végére. Olyan témákról volt lehetőség beszélgetni, amik a hétközna-pokban nem, vagy nem ilyen direkt mó-don jönnek szóba. Sokszor úgy éreztük, bármennyi időt adtunk volna egy-egy témára, játékos feladatra a pároknak, nem lett volna elegendő, hiszen a fiatalok szíve percről percre jobban megnyílt egy-más felé, és jobban elmélyültek egymás megismerésében. A közös ebéd közben pedig lehetőség nyílt a többiekkel is job-ban megismerni.

Rendkívül hasznos visszajelzéseket kaptunk, melyeket a jövőben minden-képp figyelembe veszünk. Így több olyan játékot, beszélgetést szeretnénk beiktatni, amelyek segítenek megismer-

ni a többi pár gondolkodását is, illetve az imádság is központibb szerepet kap, továbbá fontos, hogy az együttléteken jobban megéljük keresztény hitünket.

Új elnökség

Ebben az évben, a többi schönstatti mozgalmi ággal együttműködve, szeretnénk három igen nagy célt elérni, hogy a fiúmozgalom tovább növekedjen a Jóisten kegyelmében.

Szeretnénk egy oltárt hozni a közös-ségi helyre, és erre szeretnénk testileg és lelkileg is felkészülni. Tehát szükség van a KH építésére is, de nem szabad megfeledkeznünk a lelki felkészülés és az ima-háttér fontosságáról sem. Szeretnénk megszervezni egy jubileumi nagytábort, melynek során ismét együtt táborozhat-na a fiúmozgalom minden korosztálya.

Szeretnénk bekapcsolódni a Nem-zetközi Eucharisztikus Kongresszusba, hiszen a Katolikus Egyház részeként ez az esemény számunkra is nagy ünnep.

Ahhoz, hogy ezeket a célokat elérjük, szükség van egy új, hatékony együttmű-ködési formára a fiúmozgalmon belül és a mozgalmi ágak között is. Azt hi-szem, hogy ha sikeresen megvalósítjuk a tervünket, akkor ennek a legnagyobb előnye (a kegyelmi ajándékokon túl, me-lyekkel Anyánk eláraszt bennünket) az lesz a fiúmozgalom számára, hogy meg-tanulunk ilyen nagy méretű projekteket hatékonyan kivitelezni, és megtanulunk még hatékonyabban együttműködni a többi mozgalmi ággal.

Idén ősszel leköszönt eddigi elnö-künk, Guld Péter, aki két éven keresztül vezette a fiúmozgalmat. Nagyon hálás vagyok a munkájáért, és biztosan ál-lítom, hogy személyében mind világi, mind pedig lelki értelemben nagyon jó vezetőt kaptunk a Jóistentől. Tőle én (Tempfli Gellért) vettem át az elnö-ki pozíciót, illetve elkezdtük az elnöki struktúra fejlesztését, azzal a céllal, hogy a működésünket projekt alapon szer-vezzük meg. Krámlí Benedek vállalta a nagytábor megszervezését, és Paulovics Zoli vállalta a Khápolna ügyének össze-fogását. Mindkettőjüknek nagyon kö-szönöm ezt, és az eddigi sok-sok munká-jukat, amelyet a mozgalomért végeztek. Rajtuk kívül még Palásthy Isti került be a szűken értelmezett vezetőségbe, mint a Vértető egyik kísérője. Bár eddig erről nem esett szó, a Vértetőt is az egyik leg-nagyobb és legfontosabb projektünknek tartjuk. Négyünk felelőssége, hogy eze-ket a projekteket menedzseljük és össze-hangoljuk, hogy az év során azok szerves egészet alkossanak. Természetesen a fiú-mozgalom tágan értelmezett vezetősége továbbra is megmaradt, és nekik to-vábbra is felelősséggel tartozunk, hiszen nélkülük képtelenek lennénk vezetni a mozgalmat.

Kislánytábor / 6–9 éveseknek

2019. július 21–26-ig kislánytábort szerveztünk Óbudaváron. Ebben az évben is sok kislány gyűlt össze, akik vidáman lépték át a tábor kapuit, bár volt, akinek ez volt az első hosszabb időszak a családjá, anyukája nélkül.

A tábor folyamán sok feladat és játék várt a lányokra, például reggeli torna, vízi csata, éjszakai túra. A csapatok közötti sorverseny a küzdeni tudást segítette. Nagyon élvezték a kislányok a Pálos romokhoz tett kirándulást, és az

azt követő szentmisére való készülődést, mivel ők díszíthették fel az erdei oltárt virágokkal, falevelekkel és zöld ágakkal. A héten többször is kézműveskedhettek: készítettek batikolt pólót, papírsárkányt, és volt, hogy az általunk előadott Noé bárkájához rajzoltak, színeztek állatokat, hogy be tudjuk népesíteni a Földet. Soós Zsuzsi előadásának is örültek, lelkesen válaszoltak minden feltett kérdésre. Napjaink fénypontja az esti hálaadás volt. Elhelyeztünk a kápolnában egy akváriumot, melyben vizet gyűjtöttünk. Nap végén mindenki megköszönhette élményeit egy-egy pohár víz akváriumba öntésével. A tábor végén jó volt látni a szinte teli akváriumot, hiszen az örömeinket gyűjtöttük benne.

A tábor végén nehéz volt az elválás, mert nagyon megszerettük egymást a táborlakókkal.

Köszönjük a Szűzanyának, hogy kitartást és örömet adott a szervezéshez, hogy végig velünk volt a tábor folyamán!

Lánytábor / 13–15 éveseknek

De jó, már csak 1 hónap! Számolgtam a napokat a lánytáborig.

Nagyon vártam már, hiszen a tavalyi táborból rengeteg barát várt ott rám, akikkel azóta nem is találkoztam. De most végre eljött ez a nap is, és újra látom őket!

Megérkezésünkkel a már jól ismert vezetők fogadtak minket. Nagy nevetés

és örömkönnyek között köszöntöttük a régi barátainkat, és nagy érdeklődéssel fordultunk az új lányok felé is. A hét során több alkalmunk is volt még jobban megismerni egymást a közös esti beszélgetéseknek köszönhetően.

Vezetőink, Csenge, Luca, Sári, Ilus és Klári az egész hét folyamán különös odafigyeléssel gondoskodtak a mi testi

és lelki "jólétünkről". Voltak már megszokott, mégis mindannyiunk számára kedves elemei a tábornak. Ilyen volt a reggeli torna, mellyel minden reggel a napot kezdtük, vagy a sok-sok önfel-lelt játék, hiszen általuk viccesebb lett a közösen eltöltött idő. A nagy meleg természetesen minket is lecsábított a közeli Balatonhoz, így kedden az egész napunkat lent töltöttük a strandon. Legnagyobb meglepetésünkre péntek hajnalban gyalogosan kirándultunk el a közeli Szent Balázs hegyre, ahol különösen izgalmas volt a felkelő nap sugaránál reggelizni és imádkozni.

Talán mindannyiunk számára sok lelki tartalmat, feltöltődést adtak a

délelőtti előadások. Az itt elhangzottak még sokáig munkálkodnak a lelkünkben, és nagy segítséget nyújtanak a mindennapok harcaiban. Ezeknek a tartalmas és mély lelki programoknak, valamint Óbudavár kegyelmi kisugárzásának, és az esti szentségimádásoknak is köszönhető, hogy a tábor végén több lány is küldetésének érezte, hogy megkösse a Barátság- vagy Szeretszövetségét a Szűzanyával.

Mind a 33 lány nevében köszönöm a vezető lányok türelmét, jókedvét és odafigyelését, melynek köszönhetően egy sokáig emlékezetes, mindannyiunk számára felejthetetlen héttel ajándékoztak meg minket.

Lánytábor / 16–18 éveseknek

A 16–18-as lánytábor idén is nagy élményt nyújtott számunkra. Találkoztunk, beszélgettünk a régebb óta ismert barátainkkal és megismerhettünk másokat, új barátságok születtek. Felemelő érzés volt megélni a mély beszélgetéseket, imákat. A Szűzanyával való Szeretszövetség megkötésére is lehetőség volt. Sokak számára ez hatalmas előrelépést jelentett a hitük megélésében. Hálásak vagyunk Gertrúd-Mária nővérnek a beszélgetésekért és a bátorításért. Köszönjük a vezetőinknek (Marisnak és Johannának), hogy ilyen felejthetetlen tábort szerveztek nekünk.

Ifjúsági Találkozó 2019

2019. szeptember 6. és 8. között részt vettem az Óbudavári Ifjúsági Találkozón. Már a regisztrációnál szívélyes fogadtatásban volt részem, mellyel megalapozták az egész hétvégém jó hangulatát. A lelki programok mellett a szervezők hangsúlyt fektettek arra is, hogy a résztvevők jobban megismerjék egymást. Így kiscsoportok alakultak, melyeknek tagjai a hétvégén megosztották egymás között gondolataikat, és élményeiket. Szombaton, az előadás után volt ez a legérezhetőbb, hisz mindenkit nagyon mélyen érintettek az előadó

atya szavai. A délutáni versenyek mindekiből kihozták a maximumot, és a számháború alatt a nagyobbak is önfeláldozóan játszhattak csapataikért. Később a mosótól a zuhogó esőben felszaladva egy misén vettünk részt, ami azért volt rendhagyó, mert a prédikációhoz Péter atya az Oroszlánkirály című meséből hozott egy részletet. Az este is nagyon jól alakult, hisz a táncban egymást váltották a jobbnál jobb zenék. Ezalatt az étkezőben teaház és süti verseny folyt. Vasárnap búcsút vettünk egymástól, remélve, hogy jövőre újra találkozunk.

Lánytáborok 2020

☼ 6–8 évesek	szervezés alatt	Bayer Helga
☼ 9–11 évesek	júl. 27. – aug. 2.	Tóth Rezi, Kovács Lili
☼ 12–14 évesek	aug. 10–16.	Szili Panni
☼ 14–16 évesek	szervezés alatt	Gyuk Csenge
☼ 17–18 évesek	júl. 26. – aug. 1.	Schumicky Maris,
(biciklis tábor)		Gamper Johanna
☼ 18+	aug. 23–27.	Szelestei Hanna, Hodován Mária

További események (Részletekkel később jelentkezünk!)

☼ Hivatáshétvége	jan. 31. – feb. 2.	Rajta Zsófi, Czigányik Lidi
☼ Anya-lánya hétvége	márc. 27–29.	Schumicky Maris
☼ Nagylány hétvége	ápr. 3–5.	Gyuk Csenge,
(14–16 éveseknek)		Hodován Ilona

Lánycsoportok (Részletekért bátran keressétek a vezetőket!)

☼ Sopron	minden 2. szombaton	Gál Anna
☼ Győr	kedd, 17 óra	Papp Boróka
☼ Budapest	minden 2. hétfőn	Kondorosy Blanka
(egyetemistáknak)		
☼ Budapest	minden 2. szerdán	Szili Boglárka

„Csaba, halála előtt,
felajánlotta életét Magyar-
ország lelki megújulásáért.
Most ez megvalósul abban,
hogy a Misszióskereszt
végigjárja Magyarországot,
a határon túli területeket is,
hogy lángra gyújtsa
a lelkeket.”

*Molnár Alajos atya,
a Misszióskereszt országjárása
egyik alkalmával.*

A Schönstatt Család
2020-as jelmondata:

Egységben Veled

